

SPECIÁLNÍ
ABSOLVENTSKÉ
VYDÁNÍ

Karviná 2015

Otevřeně Poutavě neFormálně

o dění nejen na fakultě

Slezská univerzita v Opavě
Obchodně podnikatelská fakulta v Karviné

- 25 nej fakulty
- Vzpomínky těch, kteří se snažili nás něco naučit
- Na počátku byli studenti a nyní stojí za katedrou
- Vedli nás od prvních krůčků až po poslední skok
- Jak vzpomínají na fakultu její absolventi
- Zážitky ze studia v zahraničí
- Život na kolejích

Obsah

25 nej fakulty.....	4
Vzpomínky těch, kteří se snažili nás něco naučit.....	6
Na počátku byli studenty a nyní stojí za katedrou	14
Jak vzpomínají na fakultu její absolventi	22
Zážitky ze studia v zahraničí	32
Život na kolejích.....	36
Poděkování na závěr.....	38

Slovo úvodem, aneb ať se nám pátek třináctého vydaří

Tak a je to tady! Pátek třináctého listopadu léta páně 2015 a s ním jeden z nejvýjimečnějších dnů Obchodně podnikatelské fakulty v Karviné v tomto pro fakultu tak významném roce, kdy si připomínáme již čtvrtstoletí její existence. Ona výjimečnost rozhodně není dána tím, že bychom tady na fakultě trpěli „paraskavedekatriafobií“ (pro méně zdatné znalce různých fobií, upřesňuji, že se jedná o chorobnou obavu z tohoto data) či slavili v právě probíhajícím roce již v pořadí třetí pátek třináctého, což je svým způsobem také výjimečné. Vždyť další tři pátky třináctého v jednom roce si budeme mít možnost užít až za 11 let, tedy v roce 2026.

Výjimečným je tento den tím, že se na půdě naší fakulty setkávají různé generace lidí, jejichž nezanedbatelná část života byla či je spojena právě s touto institucí. Potkávají se zde lidé, kteří, věřím, považují své působení na Obchodně podnikatelské fakultě v Karviné za to lepší, co je v průběhu jejich života potkalo. Koneckonců, proč jinak bychom se zde jinak vraceli.

Pokud budu hovořit za organizátory dnešní akce, jsme rádi, že jste pro svůj návrat využili našeho pozvání právě na sraz absolventů, který je jednou z mnoha akcí, které fakulta pořádá v rámci oslav 25. výročí jejího vzniku. Velice nás potěšil zájem ze strany vás, absolventů fakulty i bývalých a současných pedagogů, i když musím přiznat, že počet registrovaných zájemců čítajících více než sedm stovek lidí, nás zaskočil. Někteří z nás při organizaci takto masivní akce začínali v nadsázce vzpomínat na kultovní horor, jež se váže právě k datu, kdy se „legendy“ vrací na místo činu... Většina z organizátorů však zůstává optimisty a věří, že se podaří vše zajistit ke spokojenosti všech přítomných. To, zda se to povedlo, necháváme na vašem hodnocení.

Mimo malého kulturního programu, snad bohatého občerstvení, které zajistíte oceníte při neformální části večera, v průběhu družných rozhovorů s vašimi kolegyněmi a kolegy ze studentských let či pedagogy, na které dozajista vzpomínáte v tom nejlepším, jsme pro vás připravili i toto speciální vydání fakultního časopisu „Otevřeně, Poutavě, neFormálně“, jenž již třetím rokem vychází na naší fakultě. Toto speciální vydání shrnuje dění na fakultě v uplynulých 25 letech nejen z pohledu pedagogů, ale také a hlavně vás studentů. Věříme, že se vám tento malý neformální exkurz do historie naší Alma Mater bude líbit.

Milé absolventky, milí absolventi, vážení kolegové, dovoluji mi, abych Vám všem jménem organizátorů dnešního setkání popřál, ať si dnešní slavnostní večer užijete co možná nejlépe. Věřím, že se zde také setkáte se spoustou příjemných lidí, se kterými jste v průběhu svých studentských či pedagogických let na naší fakultě strávili nejednu hezkou chvíli a na které jste s neúprosně ubíhajícím časem i možná trochu pozapomněli. Takže hezký večer a dobrou zábavu.

Marian Lebiedzik
proděkan pro rozvoj a vnější vztahy

25 nej fakulty

- 1.** Největší úspěchem minulých dní je získání habilitačního řízení v oboru Podniková ekonomika a management.
- 2.** Nejnovějším akreditovaným studijním oborem na fakultě je obor Podniková ekonomika a management v bakalářské a navazující magisterské formě studia.
- 3.** Největší zájem ze strany uchazečů je historicky o studijní obor Marketing a management.
- 4.** Nejstarší student, který byl zapsán ke studiu v prezenční bakalářské formě studia, měl 73 let a studium úspěšně ukončil v roce 2014.
- 5.** Nejstarší studentkou, která byla zapsána ke studiu v prezenční formě studia, měla 57 let, bakalářské studium úspěšně ukončila v roce 2005 a navazující magisterské studium pak v roce 2007.
- 6.** Nejčastějším příjmením studentů v akademickém roce 2014/2015 je „Nováková“.
- 7.** Nejčastějším začínajícím slovem při rozhovoru studentů s referentkami studijního oddělení je slovo „POTŘEBUJI“.
- 8.** Největší počet studentů zaznamenala fakulta v akademickém roce 2009/2010, kdy celkový počet dosáhl 4 540 studentů, z toho počtu bylo 2 889 studentů prezenčního studia a 1 651 studentů dálkového studia.
- 9.** Největší počet absolventů bakalářského studia eviduje fakulta v akademickém roce 2012/2013, kdy celkem 669 studentů úspěšně složilo státní závěrečné zkoušky, z tohoto počtu bylo 506 studentů prezenčního studia a 163 studentů dálkového studia.
- 10.** Největší počet absolventů navazujícího magisterského studia eviduje fakulta v akademickém roce 2013/2014, když celkem 392 studentů úspěšně absolvovalo státní závěrečné zkoušky, z tohoto počtu bylo 216 studentů prezenčního studia a 176 studentů dálkového studia.
- 11.** Nejvíce studentů fakulty vycestovalo na zahraniční studijní pobyt na některou z partnerských vysokých škol v akademickém roce 2013/2014.
- 12.** Nejvíce zahraničních studentů pobývalo na naší fakultě v rámci některého z výměnných studijních programů v akademickém roce 2008/2009.
- 13.** Nejvzdálenější zemí, kterou studenti fakulty navštívili v rámci výměnných studijních pobytů je Japonsko.
- 14.** Nejčastěji navštěvovanou zemí v rámci výměnných studijních pobytů je Finsko.
- 15.** Nejčastěji na fakultu přijíždějí na studijní pobyty či výměnné stáže studenti z Turecka.

- 16.** Nejnovějším oddělením na fakultě je Institut interdisciplinárního výzkumu, jenž byl zřízen v roce 2014.
- 17.** Nejvyšší prospěchové stipendium ve výši 70 tis. Kč za studijní výsledky bylo uděleno v roce 2013 studentce oboru Marketing a management.
- 18.** Nejvíce zájemců o studium zaznamenala fakulta v akademickém roce 1999/2000, kdy bylo podáno celkem 2199 přihlášek ke studiu.
- 19.** Nejvíce přihlášek ke studiu doktorského studijního programu bylo podáno v akademickém roce 2009/2010, kdy bylo celkem podáno 67 přihlášek.
- 20.** Největší počet absolventů doktorského studia eviduje fakulta v roce 2014, kdy úspěšně zakončilo studium celkem 12 absolventů.
- 21.** Nejdelší doba bakalářského studia trvala 6 let, magisterského studia 7 let, navazujícího magisterského studia 5 let a doktorského studia 8 let.
- 22.** Největší výukovou místností na hlavní budově fakulty je Velký sál s rozlohou 1570,47 m².
- 23.** Nejmenší výukovou místností na hlavní budově fakulty je učebna B206 s rozlohou 29,71 m².
- 24.** Největší nabízená kapacita ubytovacích zařízení pro studenty fakulty byla v letech 2004 – 2007.
- 25.** Největší akcí k oslavám 25. výročí založení fakulty je „Sraz absolventů“, který se koná 13. 11. 2015.

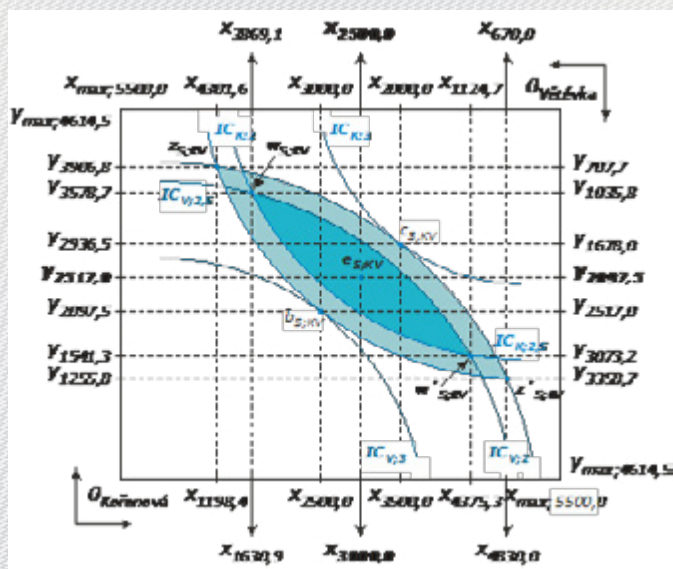

Vzpomínky těch, kteří se snažili nás něco naučit

Když potkám absolventa, tak se vždy stočí řeč na středně pokročilou mikroekonomii...

Pivo a zelená. To jsou zpravidla dvě slova, která většinou slyším, když se ke mně přihlásí některý z absolventů Obchodně podnikatelské fakulty v Karvině. Píšu přihlásí a zní mi to poněkud nabubřelé, ale mám-li přiznat barvu, tak ve většině případů to tak opravdu bývá. Na svou obranu musím říci, že tím důvodem, proč tomu tak je, není to, že bych schválně vyčkával, zda mne náš bývalý student osloví, ale má nedostatečná kapacita paměti, u níž už pravděpodobně nebude možno provést upgrade či rozšíření o další „terabajty“. Ale ono se na druhé straně asi není čemu divit. Vždyť na fakultě působím už téměř dvacet let a vezmu-li v potaz počet našich absolventů, tak se za tu dobu dostanu k číslu, které končí slůvkem tisíc. Takže dámy a pánové, pokud mne občas pozdravíte či se na mne budete uculovat a já na oplátku budu koukat, jako čerstvě vylihnuté kuře, vězte, že to není úmysl, ale čiré zoufalství člověka, který netuší, kam vás má zařadit. A pokud jste tuto situaci se mnou v minulosti zažili, tak na tomto místě přijměte mou omluvu a ujištění, že to opravdu nebyl můj záměr.

Ale vraťme se k úvodu mého příspěvku, tj. ke slovnímu spojení pivo a zelená. Abych pravdu řekl, vůbec jsem netušil, jak vám tyto dva statky, které jsem čistě náhodou začal používat v průběhu jedné ze svých přednášek z mikroekonomie, uvíznou v paměti. A přitom byl důvod velmi prostý. Potřeboval jsem nalézt nějaké konkrétní produkty, kterými bych nahradil pro vás zce-

la abstraktní pojmy statek x a statek y. No a náhoda tomu chtěla, že to bylo pivo a zelená. Pojdme tedy zapátrat v paměti a vrátit se k oné osudné přednášce. Pokud se nepletu tak probíhala ve čtvrtek ráno, Velký sál byl na dnešní poměry velmi slušně zaplněn, a to i přesto, že část studentů vypadala, že do univerzitních lavic zamířila přímo z klubu či přilehlých zařízení, která se vyznačovala buďto hlasitou hudební produkcí, nebo existencí alespoň jednoho výčepního zařízení. Není se také čemu divit, vždyť „Paříčí Středa“ je pověstnou družkou všech studentů a studentek Obchodně podnikatelské fakulty v Karvině snad již od jejího vzniku. No a do této atmosféry vkrácel jeden mladý odborný asistent s vlasy ostříhanými trojkou, který se rozhodl, že studentům, tehdy čtvrtého ročníku, předá své skromné znalosti středně pokročilé mikroekonomie. Jak to vypadalo ve skutečnosti, si asi dovedete představit. Když na to dnes vzpomínám, tak výrazy většiny tehdejších posluchačů se příliš nelišily od výrazu onoho výše zmiňovaného čerstvě vylihnutého kuřete. Částečně za to jistě mohl nedostatek spánku, částečně jistá smyslová otupělost a v neposlední řadě také tradiční nechuť studentů ekonomických fakult přijmout názor, že grafy a vzorce jsou logickou součástí mikroekonomie a bez nich by se vše vysvětlovalo mnohem hůř.

Takže když jsem tak koukal na své posluchače, tak jsem si pro sebe řekl: „Pájo, co kdybys jim ten model trochu zlidštil. Teorie hovoří o tom, že ve světě, který popisuješ, spotřebitelé spotřebovávají pouze dva

statky a za ně utratí celý svůj důchod. To se s velkou pravděpodobností některým z nich dnes večer stalo.“ Příklad byl na světě a já jen sám sebe poslouchal, kam směřuje můj výklad: „Když vás tak sleduji, mám pocit, že na vás hovořím čínsky či jiným exotickým jazykem. Pojdme si proto nahradit statky x a y nějakými konkrétními statky a tím si přiblížíme tento teoretický model alespoň trochu realitě. Což takhle vyjít z představy, že vaším světem je hospoda a vy v ní utratíte celý svůj důchod za pivo a zelenou.“ Věřte mi, že jsem netušil, kolik studentů náhle zpozorní a že používání těchto dvou statků zabere, což se následně projeví i na studijních výsledcích. No, a každý pedagog vám řekne, že není dobré opouštět to, co na předchozích přednáškách fungovalo a pomohlo k pochopení látky. Takže od té doby až do dnešních dnů začínám každou svou přednášku z „Teorie racionální volby spotřebitele“ slovy: „Představte si, že vaším světem je...“ a mám pocit, že ono to do dnešního dne zabírá.

Takže se asi není co divit, že když se dnes potkám z některým z absolventů OPF, tak do minuty, maximálně do dvou zazní v nějaké podobě věta: „Jo, pivo a zelená, na ty vzpomínám dodnes.“ A není to jen pivo a zelená, které vám zůstaly v paměti. Bývá to také vysvětlení bodu zvratu, za nímž začne klesat užitek spotřebitele, jenž dodnes vysvětlují právě na spotřebě piva a který dodnes vykouzlí na tvářích studentů výraz okamžitého pochopení.

Bývá to památná věta, která zazněla na jedné z přednášek: „Až budete hotova, tak řekněte a já vám to tam šoupnu.“, která tuto přednášku málem předčasně ukončila, a to přesto, že neměla žádný dvojsmyslný výraz, ale byla pouhou informací o tom, že jsem připraven posunout folii na zpětném projektoru po té, co mne slečna, která v první řadě nestihla nakreslit jeden z grafů, požádala, abych jej vrátil zpět. Bývá to také narážka na podobu grafu, na němž vysvětluji nalezení Pareto efektivní alokace pomocí Edgeworthova box-diagramu směny, který pro připomenutí raději přikládám. No a pak, že je mikroekonomie nezábavná... :-)

Vím, že to může vypadat tak, že každé mé setkání s absolventy začne a skončí u piva a zelené.

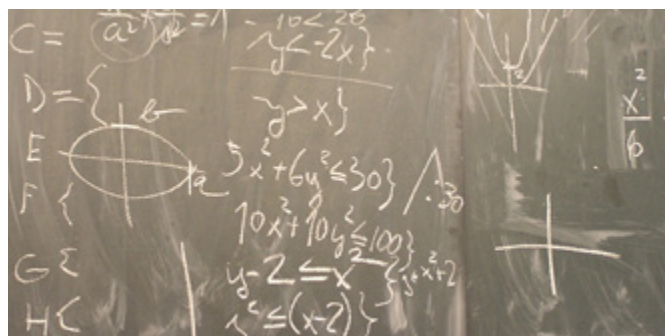
Samozřejmě, že tomu tak není. Máme-li čas a chuť, tak probereme spoustu zajímavých témat a já jsem vždy rád, že vás zajímá, jak jde život na naší Alma Mater. Vždy mne potěší, když zjistím, že i po pěti, deseti či patnácti letech vám není lhostejno, kam se ve svém vývoji posouvá a že někteří z vás jsou i ochotni fakultě vrátit zpět to, co jim v minulosti dala. Věřím, že na svou Alma Mater ani v budoucnosti nezanevřete a pokud se spolu 13. listopadu uvidíme na Srazu absolventů, tak vězte, že já si na přípitek výjimečně vezmu pivo a zelenou...

Těším se na vás.

Pavel Tuleja
mikro ekonom
rektor Slezské univerzity v Opavě

Opéefce přeji po svém „sto lat!“

Uplynulo svobodných pětadvacet let. OPF byla založená na začátku této doby – takže je důvod k oslavě. V Karvině vysoká škola! V Karvině intelektuální instituce! Zrod této školy provázely doslova bouře. Než existenci univerzity schválil parlament, fakulta musela k nějaké vysoké škole patřit. S ostravskými vysokými školami se z různých důvodů nešlo domluvit. Fakultu vzala pod svá křídla Masarykova univerzita v Brně. Čekali jsme s napětím, zda parlament schválí univerzitu, jejíž dvě fakulty jsou od sebe vzdá-

lené desítky kilometrů. Největší zásluhu na vzniku fakulty v Karviné má první děkan doc. Emanuel Šustek.

Ale univerzita není základka. Postavit špičkovou základní školu není až takový problém. Ti, kteří se rozhodli to udělat (např. v Pra-

ze O. Štefflel nebo P. Kellner) přitáhli dobrými platy nejlepší pedagogy, což spolu s kvalitním ředitelem je základ. K tomu zajistili pár roditelých mluvčích na cizí jazyky, nastavili žákům vysokou laťku a dobrá základní škola byla na světě. Na takovou školu se hlásí chytré děti rodičů, kterým nestačí jedničky na vysvědčení, ale chtějí, aby jejich potomci opravdu něco uměli. Již za 9 let se dobrá škola projevila ve výsledcích žáků při

přijímacím řízení na nejlepší střední školy.

U univerzit je to podstatně složitější. Na to, aby nová vysoká škola byla skutečně dobrá, potřebuje dost výborných akademiků. Těm skutečně dobrým se na kamenných univerzitách s dobrou reputací vede dobře, zvláště v oborech ekonomie, právo, mediální studia, marketing apod. Vysokoškolský zákon na veřejné vysoké škole dává akademické obci ohromnou svobodu. Obec volí senáty a ty pak volí rektora a děkana, rozhodují o všem, co se na škole děje.

Právě toto je jedním z důvodů úpadku kvality a zmasovění veřejných škol. Počty jsou prosté: čím více studentů je na škole, tím více finančních prostředků od státu škola dostane. Hodně studentů potřebuje hodně vyučujících. Odkud je vzít? Přibývá průměrných, kteří časem ovlivní senáty, které si volí rektora a děkana, kteří tu průměrnost udržují.

Tímto procesem si prošla i OPF. Dobré vysoké školy si udržují úroveň tak, že nikdy nepřijmou člověka, který nezvládne vstupní test na určitý počet bodů. To se na OPF bohužel neděje.

Na počátku fakulta kvetla, měla výborné studenty. Hlásilo se až osm studentů na jedno místo! Přednášející a zaměstnanci tvořili jednu partu, pořádali večírky, jezdili spolu na dovolenou, na zájezdy. Jak šla doba, vše se měnilo. Nějak se vytrácela úcta k druhému člověku. Změkčování tlaku na matematiku bylo oblíbeným populismem. V některých předmětech rozdíly mezi akreditovanou osnovou a realitou byly obrovské. I to špatné někdy končí. Z mého pohledu OPF od doby děkana Tuleji začala měnit směr a jde dobrou cestou.

V době putizmu, orbánismu, klausismu, zemanismu, babišismu přeji OPF po svém: STO LAT! Jsem přesvědčená, že stavarekismus karvinské VŠ velmi prospěje.

Maryla Godulová

vyučující na OPF v letech 1990 – 2010

Jsem rád, že jsem vás mohl potkat

Vybrat něco z 25 let profesního a soukromého života je úkol snad nadlidský. Bylo mi třicet a teď o tolik více :-). Co jsem těch 25 let dělal? Jsem zaměstnán na ekonomické fakultě a tak čísla by nám neměla být cizí. Zkusím to s nimi: 25 let na OPF je 50 semestrů – ouha, 25 let na OPF představuje $18 \times 13 \times 2 \times 25 = 11700$ odučených hodin nebo taky téměř 490 dnů, 25 let na OPF znamená $6 \times 7 \times 25 = 1050$ dnů na kurzech, 30 týdnů fakultativních akcí pro zaměstnance a studenty, 40 sportovních dnů fakulty, nespočet jednorázových turnajů a akcí od „míčkování“ po INLINE. To dohromady představuje 5 kompletních let práce, kterou mám rád. Beze spánku a odpočinku (a opravdu tomu mnohdy tak bylo) :-). Je to málo či moc? To v této chvíli není vůbec důležité, neb se to stalo historií a je to pryč.

Co vybrat do krátkého příspěvku a nic nevynechat a nikoho se nedotknout? To nejde!!! Jak šel čas, z mladého táty se stal „mladý“ dědeček. Podobně jako u mých kolegů z prvních let fakulty se z „malých

dětí“ stali dospělí občané a také rodiče. Měl jsem to štěstí, že NAŠE (nesmím zapomenout na moji Alču) děti nám pomohly vychovat stovky studentů a mnoho pracovníků fakulty. Do mé a doufám i jejich mysli se nesmazatelně vtiskly společné chvíle na lyžích, vodě, při turistických pochodech, nejrůznějších hrách či jen tak posezeních u ohýnku s buřtem a kytarou. Jistě si vzpomenete na Jedovnici, Portáš, Olešnou, Gäcel, Armatůrku nebo Moravu.

„To všechno vodnės čas“ jak trefně zpíval Matuška, ale v mém případě musím říci, že všechny tyto společné chvíle měly a mají kladný vliv na vztahy u nás doma. Proto si dovoluji touto cestou poděkovat těm, co mi pomohli obstát v té hlavní roli, roli táty a partnera a nasměřovali naše děti k jejich vlastnímu uplatnění. Děkuji členům „BRUSLAŘSKÉHO KLUBU“ a jejich podporovatelům z dob prvních let fakulty jmenovitě pak Jardovi, Frantovi, Maryle, Aleně, Sváti, Evě, Jirkovi, Ivance, Mirce, Standovi, panu děkanu Šustkovi, Přemkovi, Marcelce, Helence, Pavlovi, Ivošovi a Petrovi, Monice a Lídě. Děkuji samozřejmě i těm, které jsem potkal později a z nějakého neomluvitelného důvodu je pozapomněl uvést v tomto výčtu.

Začal jsem tím, co z hlediska profesního v mém případě představuje 25 let na Obchodně podnikatelské fakultě v Karvině. V případě vysokoškolské instituce a její tradice je těch 25 let obdobím prvních krůčků a věřím, že ji čeká šťastné dětství, bouřlivé dospívání, aktivní a úspěšná dospělost a velmi pozvolné stárnutí. Nesmíme však nikdy zapomenout, že i tento krátký úsek činnosti instituce představuje velkou část profesních životů, téměř celý rodinný cyklus a bohužel i přirozené stárnutí individuí.

Záměrně jsem se v tomto krátkém textu nezmínil o našich studentech. Nejde někoho neopomenout, a tak se pokusím z toho vyvíknout konstatováním, že jsem rád, že jsem Vás mohl potkat a býti Vám partnerem v tom našem „sportování“. Budu rád, když Vás opět potkám.

Jura Helešic

Katedra cestovního ruchu a volnočasových aktivit

Nejraději vzpomínám na to pěkné, to nepěkné pomímám

Vzpomínání je těžké, zvláště když je dnes člověk jeden z nejstarších na fakultě a je tu skoro od začátku (začal jsem na podzim roku 1991 přednášet Světovou ekonomiku) a zapomíná. Katedra tehdy čítala pouhé čtyři lidi, a to její vedoucí – prof. Balhar byl současně také univerzitním prorektorem.

Na co vzpomenout, no raději na to pěkné, co pomínout, no asi to nepěkné (a že toho bylo taky dost). Obojí je dáno lidmi – spolupracovníky, kolegy, ale taky studenty, a že jich prošla Katedrou ekonomie a fakultou pěkná řádka.

Katedra od svého počátku zápasila s problémem, že musela učit nad rozsah standardní katedry obecné ekonomie. Žertem jsme říkali, že jsme tři katedry v jedné. Také jsme se stali nositeli studijního oboru Evropská unie (později Evropská Integrace) a bez výpomoci kolegů z Ekonomické fakulty VŠB TU v Ostravě bychom požadavky kladené na Katedru ekonomie zvládali těžko. Na ně budu vždy rád vzpomínat.

Na prvním místě musím proto připomenout svého přítele prof. Václava Jurečku a hned za ním doc. Bohumíra Zlého. Ten první mě naučil ekonomii a dotáhl mě jako můj školitel na doktora, ten druhý mě přitáhl k problematice integrací a pomáhal nám založit studijní obor Evropská integrace. Oba pánové na naší fakultě řadu let také učili, a pokud vím, studenti na ně vzpomínají rádi. Spolupráce se rozvinula i s Národohospodářskou katedrou (její dřívější šéfové, prof. Klíková rovněž působila na naší fakultě) a s Katedrou Ev-

ropské integrace (jejíž zakladatel, prof. Skokan působí na naší fakultě nyní). Zásadním přínosem po katedru a přínosem a zlomem v jejím vývoji pak znamenal příchod čerstvých doktorandů z EkF VŠB TU, z nichž se někteří dostali až do vedení fakulty (doc. Lebieczik) a kolega doc. Tuleja se stal rektorem. A ještě jeden „cizinec“ významně ovlivnil činnost Katedry ekonomie – studenty obávaný, ale oblíbený prof. Fuchs. Jeho humor a erudice by se v současné době velmi hodily.

Z kolegů na fakultě nesmím zapomenout na prof. Ramičku, který vlastně způsobil, že jsem na fakultu přišel a taky na našeho prvního děkana doc. Šustka, který mě přátelsky přijal na fakultě a s nímž jsem se utkával v akademickém senátě anebo setkával při státnicových zkouškách.

A ještě čtyři dámy, na které budu rád vzpomínat. Tou první je dlouholetá, nezníčitelná sekretářka katedry paní Adamová a paní Snopková, sekretářka z dob mého proděkanství. Vždycky jsem žertem tvrdil: až ty dvě přestanou pracovat, tak fakulta spadne. No a pak je tu moje kolegyně dr. Majerová, se kterou jsem sepsal tři učebnice a kterou jsem chystal jako svou nástupkyni a které držím palec u habilitace. A konečně prof. Uramová, vedoucí Katedry ekonomie, dříve děkanka a proděkanka ekonomické fakulty Univerzity Mateja Bela v Banské Bystrici. Rád jsem na Slovensko jezdil a je škoda, že mnohé naše záměry nevyšly, tak jak jsme si přáli. Díky ní jsem měl a mám pořád pocit, že jsme se se Slovenskem vlastně nerozdělili.

A nakonec, musím opět vzpomenout na svého prvního šéfa prof. Balhara. I když jsem mu svůj osobní vděk vyjádřil svého času v laudácii u příležitosti jeho 75. narozenin, marná sláva navždy zůstane tím, kdo mě nasměroval na světovou ekonomiku a zahraniční obchod. Škoda jen, že se mi nepodařilo naplnit jeho vizi a prosadit výuku zahraničního obchodu jako oboru na naší fakultě.

Mohl bych hovořit o úspěchu katedry, pořádaných konferencích a setkáních a o své, v podstatě, úspěšné kariéře. Postupně jsem se stal doktorem, docentem, pak vedoucím katedry. Byl jsem i šest let proděkanem fakulty. Vydali jsme řadu učebnic, které se používají i na jiných fakultách. Co si dnes může ještě stále pracující důchodce přát?

A přesto nemám pocit uspokojení a naplnění ze své práce a ze svého působení na fakultě. Říkám si, neměl jsem se raději věnovat profesuře než handrkování s rektorem a s mnohými svými kolegy, kteří si střeověkě pletičaření vykládají jako akademickou svobodu? Těžko říci, bylo to moje rozhodnutí, ale když si vzpomenu na představu prof. Poloučka o malé a elitní fakultě, z doby, kdy byl děkanem a podívám se na stav našeho vysokého školství a problémy naší fakulty, ří-

kám si, škoda, že jeho vizi nebylo možné naplnit. A že to jde, to vidím dnes jako zaměstnanec jedné takové malé fakulty, ale nikoliv státní.

Možná že se najdou někteří, kdož řeknou, vždyť si k tomu sám přispěl. Jenže bojovat s mlýny politických „konceptů“ je nad síly jednotlivých funkcionářů fakulty. Strašidlo „masifikace“ vysokých škol na nich dodnes leží, na některých víc, na některých míň. Abychom si rozuměli. Nemám nic proti tomu dát šanci každému, kdo má o studium zájem, sám jsem kdysi něčím podobným prošel, ale proč máme být trestáni hladovými platy za to, když každý zájemce o studium prostě nemá schopnosti hodné studenta vysoké školy a my jej proto dál nepustíme? Ono okřídlené rčení naší fakulty o tom, že kdyby dnešní studenti měli dělat přijímačky na stejné úrovni, jako naši první absolventi, tak nemáme na fakultě ani nohu, taky cosi vypovídá nejen o fakultě, ale i o jejích studentech a společenskému klimatu.

Nezávidím svým mladším kolegům, přeji jim úspěch, ale nečeká je nic snadného. Mohu jen doufat, že Opéefka

přežije koncepční turbulence (kdo ví, co ministři školství zase vymyslí) a snad se stane ne sice malou, ale elitní fakultou a ne ústavem sociálního zabezpečení pro neschopné středoškoláky.

Pavel Nezval
vyučující na OPF v letech 1991 – 2015

Čas letí jako bláznivý

V jedné známé české písni se zpívá „Čas letí jako bláznivý, já nechytím ho, ani vy.“ Ano čas letí velmi rychle. Je to už 25 let od vzniku naší fakulty. V životě každého člověka je to hodně. V existenci naší fakulty tomu tak zcela není, i když na druhé straně to zase není tak málo vzhledem k náročnějším začátkům vzniku naší školy.

Byla jsem šťastná, když jsem byla přijata na fakultu. Bylo to 2. září 1990. Moje působení na OPF však nezačalo na katedře. To, co jsem chtěla učit, patřilo až k oborovým předmětům, takže jsem začala na studijním oddělení. Řekla jsem si, že nebudu čekat doma a že každá zkušenost je v životě dobrá. Do výukového procesu jsem přešla až v roce 1993. Byla jsem spokojena, že se mohu věnovat obchodu a maloobchodu. V podstatě se tato oblast stala centrem mých aktivit až do dnešního dne, i když průběžně jsem se zapojovala i do dalších zajímavých témat v rámci katedry marketingu.

Práce se studenty mě bavila. Člověk měl i má pocit, že fakticky nestárne, i když čas je samozřejmě neúprosný. Setkání se studenty jsou pokaždé jiná. V tom spočívá to kouzlo naší práce. Máte dobrý pocit, když studenti dovedou reagovat na vaše dotazy, naopak je vám někdy smutno, když tomu tak není. Výuka není jen o tom, předat studentům nějaké teoretické po-

znatky, ale také jim zprostředkovat zajímavé příklady z praxe, které jim pomohou studované látky lépe porozumět. Při své práci jsme se setkávali s různými studenty, s nadšenci zapálenými pro věc, ale i s takovými, kterým šlo bohužel jen o získání titulu. Můj životní optimismus mi vždy velel, že většina studentů studovala se zájmem, přestože jich na přednáškách v průběhu let ubývalo, což jistě nikoho z akademiků netěšilo. Naše setkávání se studenty mělo ale daleko širší rozměr. Setkávali jsme se studenty i při vede-

ní bakalářských a diplomových prací. Tato práce se v průběhu let stávala stále náročnější, a to i proto, že se počty vedených diplomantů stále zvyšovaly. Někdy to bylo poměrně svízelné, jindy velmi příjemné a inspirující, pokud měl student jasnou představu o tom, co chce v práci dělat. Studentům jsme věnovali i svůj osobní čas. Nikdy jsem však toho nelitovala, i když mě mnohdy zmáhala únava. S časovým odstupem vždy na tyto chvíle vzpomínám v dobrém a s nostalgií.

Naši fakultu opustilo za těch 25 let mnoho absolventů. Řadu z nich potkávám. Někteří se k nám krátkodobě občas vrací, aby hostovali ve výuce, jiní zůstali na fakultě jako absolventi a začali si budovat nejen svoji kariéru ale OPF. Mám radost, když se jim daří a když jsou úspěšní. Je milé, když mě nějaký náš absolvent osloví mimo OPF, často si nemohu vzpomenout, o koho se jedná, ale on si mě ze školy pamatuje.

Pedagogové si zpravidla pamatují ty studenty, kteří jsou něčím výjimeční, a to i v tom pozitivním či negativním smyslu slova.

Mnozí naši absolventi zauímají nyní významné postavení v různých výrobních podnicích, ve službách, v obchodních řetězcích, v bankách nebo zastávají důležité funkce v dalších institucích. Ne všichni však mohou být v TOP managementu. I na základním a středním stupni lze vykonávat dobrou práci, ať už v řídicí funkci nebo v nějaké analytické práci, která vytváří důležité podklady pro řízení firem.

Na závěr bych ráda fakultě popřála vše nejlepší do dalších let. Přála bych si, aby měla dostatek zájemců o studium, optimální finanční zabezpečení a dobré výzkumné výsledky, aby i mladí budoucí absolventi na OPF rádi zůstávali.

Halina Starzyczná

Katedra podnikové ekonomiky
a managementu

Od přijímaček až k vysněnému diplomu

Přijímací zkoušky

▲ Rok 2005

▲ Rok 2010

▲ Rok 2012

Oprava přijmacích testů

▲ Rok 2003

▲ Rok 2004

▲ Rok 2005

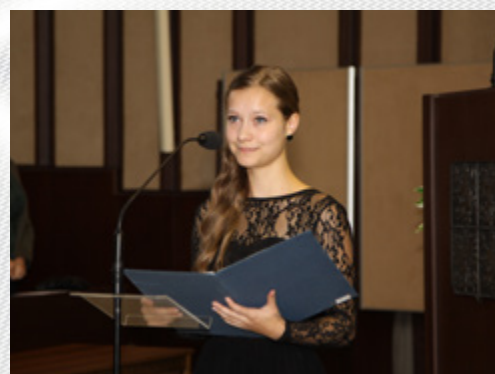
Imatrikulace

▲ Rok 2004

▲ Rok 2009

▲ Rok 2013

Státnice

▲ Rok 2003

▲ Rok 2010

▲ Rok 2014

Promoce

▲ Rok 2003

▲ Rok 2007

▲ Rok 2013

Na počátku byli studenti a nyní stojí za katedrou

S Opéefkou na společné vlně

S Opéefkou jsem na společné vlně od roku 2000, kdy naše parta vyrazila z Frýdku-Místku na přijímací zkoušky na OPF do Karviné. Po úspěšném přijetí začal kolotoč seminářů, přednášek a seznamování se s novými studijními parťáky, s vyučujícími a ostatními lidmi spjatými s činností Opéefky. Během studia byly s různou úrovní i nadšením plněny dílčí kroky vedoucí k cílové metě, ale nebylo to vždy snadné. Od koncentrace nám pomáhal studentský klub, kde jsme se všichni potkávali a vyměňovali nejen studijní poznatky, ale kde vznikaly vztahy a vazby, jež přetrvávají do současnosti. Příležitost studia v zahraničí mi poskytla možnost účastnit se Erasmusu pobytu na University of Twente v Holandsku a následně stáže v Turecku. Absolvované studijní/pracovní stáže mne obohatily o praktické zkušenosti v multikulturním prostředí, které byly jedním ze základních kamenů mé budoucí profílace.

Během studijních let byla vytvořena „velká studentská rodina“ která sdružovala „Kosmosáky“, „Vyhlídkáře“ a později také „Předvojáky“. Společně jsme navštěvovali přednášky, semináře, včetně aktivit studentského života. Smlouvání kolektivu napomáhaly sportovní akce pořádané fakultou. Zde musím vzpomenout na vodácké výlety – ať už zamykání či odemykání řek, ale také na splouvání Vltavy a Dunajce. Při těchto akcích jsme zažili velkou spoustu vtipných momentů včetně „cvakání se“ a hlubokých ponorů. Sportovní kurzy zkvalitňovaly fyzický fond potřebný ke studiu, a proto jsme absolvovali lyžařská soustředění, letní tenisovou školu a v neposlední řadě basketbalové tréninky a zápasy jak pro „profíky“, tak i amatérské nadšence. Myslím, že všichni rádi vzpomínáme na „chodbovice“, „soutěž K8“, „karvinskou dvanáctku“, pravidelné plesání a jiné akce, při kterých se souperilo na poli zábavy. Vše harmonicky ladilo se studiem a vzájemnou pomocí při studiu, při získávání materiálů a s přípravou na závěrečné státní zkoušky. Často vzpomínám na kamarády, kteří s námi začali studovat, ale osud jim přál jiné cesty.

Opéefka mi přirostla k srdci a spolu s kolegy jsme začali studovat doktorský studijní program, někteří z nás odbočili z akademické sféry a vydali se do „byznysu“. V mém případě to byla kombinace, kdy mne přitahovalo prostředí, ve kterém je možné vhodně mixovat poznatky a zkušenosti nabyté teoretickými drily a uplatnit je v byznysu. V roce 2009 jsem proto stal členem Katedry podnikové ekonomiky a managementu, na které působím dodnes.

Závěrem bych chtěl k 25. jubileu vzniku Obchodně podnikatelské fakulty v Karviné popřát vše nejlepší do dalších let, aby si naše „alma mater“ budovala a upevňovala svou pozici na trhu vzdělávání a dále produkovala úspěšné absolventy, kteří nikdy nezapomenou. :-)

Pavel Adámek alias Pavel, Pavlík, Paulo, Pajas
Katedra podnikové ekonomiky a managementu

S úsměvem to jde vždycky lépe

Uběhlo to jako voda a naše fakulta slaví již 25 let od svého vzniku. Touto cestou bych se chtěl s vámi podělit o některé své zážitky a postřehy, které jsou spojeny právě s naší fakultou. Protože již 15 let jsme stále spolu, zažili jsme vzestupy a pády, nahoru i dolů, ale do dnešních dnů jsme stále spjatí a nyní trocha vzpomínání.

Vše začalo rokem 2000, který navždy zůstane spojen se ziskem zlatých medailí českých hokejistů v Petrohradě po vítězném finále nad Slovenskem. V téže roce byla Praha zvolena jedním z evropských měst kultury a také došlo k objevení páté lidské chuti umami. A co rok přinesl mne? Přinesl mi pocit štěstí a radosti z úspěšného zakončení studia na střední škole, tak i zvládnutí přijímacích zkoušek na OPF. Právě v tomto roce začalo dlouholeté období, ve kterém jsem začal čím dál více a více využívat metodu – se učit, se učit, se učit, kterou proslavil Mireček ve filmu „Jak básníci přicházejí o iluze“.

Tahle metoda učení mi přinesla největší úspěch ve zdolání všeobecně obávaných předmětů jako „Matematika“, „Ekonomické teorie“ a „Peníze, banky a finanční trhy“ na první pokus.

Můj studentský život byl poznamenán neustálým pohybem mezi fakultou, házenkářskou halou, tělocvičnou Na Vyhlídce, parkem a každodenním dojížděním. Nesmím zapomenout také na svůj studijní pobyt v Lublině na univerzitě Marie Curie-Skłodowské v roce 2007.

Poprvé jsem se naučil v železniční dopravě využívat vlak, kdy jsem přišel na to, že pokud na nádraží stojí nákladní vlak a nehne se z místa, tak asi těžko mohu nastoupit do osobního vlaku na stejném nástupišti. Na tuto zkušenost jsem přišel až po hodinovém čekání na spoj. Za tím, co přednáška již začala, já jsem stále čekal na osobák. Pokud bych se nezeptal průvodčího, tak tam stojím možná dodnes. Kdo nezažil, tak neuvěří.

Samozřejmě to nebyl pohyb jediný. Často jsem se pohyboval i v učebnách hlavně od zadních míst k předním, abych si lépe mohl opsat přednášky bez chyb. Ve výuce cizích jazyků jsem byl velmi nadaný student, protože již ve 2. ročníku jsem přišel na to, že anglicky „obrázek“ se řekne nikoliv „obrrážek“ ale „picture“. Vyučující neměli pochopení pro můj jazykový talent, a také z důvodu oblíbenosti, jsem výuku cizího jazyka absolvoval sice povícero krát, ale nakonec úspěšně. Protože jak se říká, opakování je matka moudrosti.

Další oblastí, ve které jsem vynikal, byla oblast sportovních aktivit. V basketbalu se mi podařilo hodit koš za 3 body z poloviny hřiště a v bowlingu dosáhnout alespoň dvou strike za sebou. Na druhé straně jsem se ale bál vody a ze školního lyžařského výcviku jsem si přivezl naražené žebra, kdy jsem se učil brzdit na lyžích a zastavila mne až školka mladých stromků. Paradoxem je, že vyučující, kteří se chytali za hlavu, že ještě tak nadaného studenta na sport neměli, právě po 10-ti letech od lyžařského výcviku, jsem se stal jejich kolegou na katedře.

To bylo jen krátké ohlédnutí za vzpomínkami ze studentských let na fakultě. Kdybych chtěl všechny své zážitky spojené s fakultou sepsat, bylo by to na delší slohové cvičení, pro které zde není prostor.

Fakultě bych chtěl popřát k 25 výročí jejího založení, jen samé nadprůměrné studenty, kteří budou šířit dobré jméno své Alma Mater, a všem pedagogům nejen pevné nervy a hodně sil v náročné akademické práci, ale také více tolerance a úsměvu na tváři.

Nakonec bych chtěl svůj příspěvek zakončit citátem od Henryho Forda:

„Každý, kdo se přestane učit, je starý, ať je mu 20 nebo 80.
Každý, kdo se stále učí, zůstává mladý.
Je nejlepší v životě zůstat mladý.“

„Děkuji ti fakultóóóóóóóóóóóóóóóó!“

Patrik Kajzar
Katedra cestovního ruchu a volnočasových aktivit

Neustále se je čemu učit

Když jsem byla oslovena napsat článek do časopisu pro absolventy, přemýšlela jsem, o co se právě já s vámi můžu podělit. Přestože by se mělo jednat o článek o nás absolventech, nemohla jsem si nejdříve nevzpomenout na můj první den na fakultě v Karvině. Je to již více než 11 let a dodnes si pamatuji první kroky na půdě OPF. Určitě si se mnou vzpomene na první přednášky, zkoušky a radosti i strasti studentského života. Roky plynuly a já jsem prošla přes všechny příjemné i nepříjemné zkoušky, napsání i obhájení závěrečných prací a stála v taláru ve velkém sále a z rukou děkana přebírala vysněný diplom. Tehdy jsem ještě nevěděla, zda je to můj poslední den na fakultě nebo se po prázdninách budu denně vracet. Po slo-

žení přijímacích zkoušek do doktorského studia jsem se najednou ocitla „na druhé straně“, obávání pedagogové se stali mými kolegy a již jsem nemohla přijít na výuku nepřipravená a schovat se do zadních lavic.

Najednou jsem musela přijít úplně dopředu a studentům vy-

světlovat látku z financí. Tehdy jsem uviděla, že to není tak snadné stát před pohledy studentů. Když jsem vešla poprvé do učebny, kde jsem vedla seminář z obávaných Financí podniku, marně jsem se snažila zakrýt nervozitu. Postupně jsem zjistila, že výuka přináší i jiná úskalí, například naučit se vyslovovat slova jako heteroskedasticita nebo multikolinearita, která jsem musela ve Finanční ekonometrii opakovat dost často. Neustálý, občas neúspěšný, boj s výpočetní technikou, která většinou stávkuje v nejméně vhodných chvílích, asi známe všichni. Spousta z vás mi jistě dá zapravdu a vzpomene si na situace, kdy si smart tabule dělá, co chce a studenti v tichosti pozorují kantorův boj o to psát, kde chce on.

Ale i já se stále musím učit, a to nejen oblasti, které přednáším. Studenti mě neustále učí pozornosti a nápaditosti s tím, jak stále vynalézají nové a lepší metody používání taháků. To potvrzuje i známý vtip, že studenti věnují 90 % času vynalézání toho, jak se zkoušce vyhnout a jen 10 % času studiu. Ale ani my jsme nebyli jiní a já chápu, že studium není lehké a přináší spoustu odříkání.

Na závěr bych chtěla říct, že být pedagogem mě naučilo hodně, ale také jsem začala vzpomínat na doby mých studií a učit se od kolegů. Teprve tehdy jsem si uvědomila, že ti nejvíce obávání docenti a profesori mě toho naučili nejvíce. Proto přeji i vám, abyste našli práci, která vás baví a naplňuje a využili při ní co nejvíce toho, co vám Obchodně podnikatelská fakulta dala. Přeji vám spoustu radostí a úspěchů v osobním i pracovním životě.

Iveta Palečková
Katedra financí a účetnictví

I studium může být zábava

Dnes začínám na fakultě třináctý rok, měli by mi dát inventurní číslo. Pokud čtete tyto řádky, tak jste pravděpodobně absolventy a máte za sebou také celou řádku let strávených na OPF. Doufám, že z tohoto období máte, tak jako já, mnoho pěkných vzpomínek.

Rád vzpomínám na to období studia bez Internetu a Googlu, Primátu a uzavřených studijních skupin na FB. My měli jen tři mušketýry Athos, Porthos a Public. Do školy jsme museli chodit, abychom měli veškeré nutné informace. Nic se nedalo jen tak lehce najít on-line. Museli jsme se navzájem všichni znát, abychom si pomohli „prolézt“ do dalšího ročníku. Bylo to tehdy takové ... rodinné, přátelské. Vzpomínám, že jsem se do školy každý den vysloveně těšil, protože tam potkám všechny kamarády, a i kdyby nás nějaká přednáška nebavila, tak s jejich komentáři to bude velká sranda. Zajdeme na oběd, jako správní sportovci alespoň dvakrát, dotovaný řízek je lepší, než si pořádku vařit. Mezi přednáškami posedíme ve foyer a probereme život. Klidně vydržíme i na tu večerní přednášku, vždyť ve škole je fajn.

Moji dnešní studenti již nic takového nezažijí. Jejich nechuť trávit ve škole více času, než je nutné, je zcela zřejmá – chodby zejí prázdnotou, ve foyer smích neuslyšíte. Když je na semináři chci rozdělit do skupin, tak nikoho v ročníku neznají. A když přijdou ke zkoušce, tak o předmětu ví jen informace stažené z Internetu, nejlépe několikastránkový tzv. „výcuc“. Nechci tady teď řešit, jak moc je to špatně a co se s tím dá nebo nedá dělat. Chci jen všem nám absolventům poblahopřát, že jsme studovali bez informačního přehlcení Internetem, tou těžší cestou. Snad jste si to užili, jako já.

Druhá věc, na kterou bych chtěl krátce zavzpomínat, je mému srdci velmi blízká a vine se studiem i později mou pedagogickou činností na fakultě. Jsou to zážitky ze zahraničí, které díky OPF mám. Ať už se jedná o studentské pobyty Erasmus, nebo práci v projektech. Ze všech těchto dobrodružství mám mnoho krásných vzpomínek a přátelství.

Nemůžu tady jmenovat všechno, proto jsem vybral jen můj první výjezd jako pedagogického pracovníka do Finska. V rámci projektu jsme s dr. Emilem Horkým vzali 6 studentů a dva týdny spolu s partnery z dalších 4 zemí spolupracovali s finskou firmou Tulikivi. Myslím, že nám to tehdy všem otevřelo oči, jak funguje business ve světě, co je potřeba zvládat a naučit se. Mě osobně pak také, jak se má učit, že opravdu neexistuje jen ten náš zažitý systém biflování látky nazpaměť, ale dá se učit i hrou. Se třemi z těchto studentů jsem stále v kontaktu a vím, že jsou velmi dobří v tom, co dělají. Není tedy s podivem, že se naše fakulta neustále snaží tyto aktivity podporovat a rozvíjet.

Co Vy? Máte také podobné vzpomínky? Neváhejte se na svou alma mater zastavit a podělit se s námi o své zážitky. Nebo nás kontaktujte pomocí některé z elektronických metod (email, FB).

Mějte se pěkně, absolventi a spolužáci, ať se vám ve všem daří!

Michal Stoklasa

Katedra podnikové ekonomiky a managementu

A k tabuli přijde...

Ač se to zdá neuvěřitelné, tato věta mě přivítala hned první den výuky v doktorském studiu. Měli jsme, jako první přednášku „Mikroekonomická analýza“ s profesorem Soukupem z Prahy, který tvrdohlavě trval na svém, že křivky, co doposud nakreslil, se mu právě někam posunují, a že mu je někdo z nás „vědecky“ dokreslí a posune ve správném směru, výšce a hloubce podle změn, které nastaly. Výsledný efekt naší studentské výpomoci raději nekomentoval, vše smazal, nakreslil a vysvětlil od začátku. Pro mě to bylo poučení, protože jsem v té době nebyla jen studentkou prvního ročníku doktorského studia, ale také začínající asistentkou. Poučení v tom smyslu, že když studenti látce nerozumí, vztek nepomůže, ale po vzoru Jana Amose se musí začít úplně znovu...

Tabuli jsem po vzoru profesora Soukupa mazala beze slova ještě mnohokrát, tedy v úplné tichosti a znovu od začátku, jen se střídali posluchači. Hodně zábavy u tabule bylo také při setkání s první skupinou kombinovaných studentů. Byl to studijní obor VES a účastníci chtěli udělat ten nejlepší dojem. Většina byla oblečena ve stejnokrojích hasičů či policistů, kteří si v té době zvyšovali kvalifikaci. A jeden pozdní příchozí tomu dal tzv. „korunu“. V tom nejlepším zápale boje se otevřely dveře, v nich stál policista, s kolty proklatě nízko, zasalutoval a dle svého zvyku mi podával podrobné hlášení o tom, proč přišel pozdě na přednášku. Po té nešel k tabuli počítat už nikdo...asi tušíte proč. A pak se řekne, že je jednoduché říct: „A k tabuli přijde...“

Mou motivací být stále s Vámi je jeden citát: „Plánuješ-li na rok, zasej semena. Plánuješ-li na deset let, sázej stromy. Pokud plánuješ na sto let, vzdělávej lidi.“

Snad těch osmdesát devět let ještě zvládnou :-)

Jarmila Šebestová

Katedra podnikové ekonomiky a managementu

Učili jsme se a vzdělávali

▲ Výuka e-learningu

▲ Výuka v učebně

▲ Příprava slavnostní tabule
v rámci předmětu Gastronomie

▲ Prezentace specialit japonské
kuchyně v rámci oboru
Hotelnictví

▲ Studenti oboru Hotelnictví
s dr. Kostkovou

▲ Přednáška v Aule

▲ Přednáška v Malém sále

▲ Přednáška ve Velkém sále

▲ Global Villige

▲ Global Villige

Na zábavu jsme nezanevřeli

▲ Vystoupení divadelního sboru o.m.i.L.

▲ Vystoupení divadelního sboru o.m.i.L.

▲ Studentský klub

▲ Studentský klub

▲ Studentský klub

▲ Ples fakulty

▲ Ples fakulty

▲ Ples fakulty

▲ Absolventský večírek

▲ Absolventský večírek

Vedli nás od prvních krůčků až po poslední skok

Co přináší student studijnímu oddělení?

(milý čtenáři, věz, že humorné pojednání to jest)

Student má své osobní číslo a také tvář. Milou, usměvavou, starostlivou, unavenou, radostnou, střídající se dle fáze akademického roku. Některé tváře se z osobních čísel dokonce změní až v okamžiku urgentního vyřízení neodkladné záležitosti, často hluboko během studia. :-) Nakonec každý student ukáže svou tvář. Student projevuje svůj vděk, také přináší studijnímu oddělení radost, práci, radost z práce a mnohdy pohlazení na duši v podobě děkovných emailů.

Máme své studenty rádi a děkujeme za ně.

Moji studenti

Během svého osmiletého působení na studijním oddělení jsem potkala celou řadu studentů. Denně jsem s nimi v kontaktu, zápisy ke studiu střídají diplomy úspěšných absolventů. Čas plyne tak rychle, a přesto si spoustu tváří pamatuji. Také mnoho humorných i dojemných příběhů u přepážky, kam student často přistupuje s heslem: sdělená starost – poloviční starost, sdělená radost – dvojnásobná radost. Nemohu opomenout také na šikovné pomocníky na studijním oddělení – Goci, Kamila, Adélku a Peťku, kterým touto cestou děkuji a často na ně velmi ráda vzpomínám.

Některé studentské tváře jsou však nezapomenutelné. V začátcích svého působení na studijním oddělení jsem poznala skupinku studentů kombinovaného studia. Jak nezvyklé v dnešní době, byli sobě velkými kamarády, pomáhali si, táhli za jeden provaz. Nezkazili žádnou legraci a se svým věkovým průměrem 38,5 roku brali své studium a povinnosti vážně. Mámy a tátové od rodin, lidé mnoha profesí, každý jiný a přesto si byli tak podobní. Jednou za mnou přišli a pozvali mne na jeden z mnoha studentských večírků. Od té doby už jsem pak byla na každém. A že si je uměli užít! Dvakrát ročně vyjíždka na hory, lyžařský a turistický kurz, zimní a letní uzavírání semestru, tematicky zaměřené večírky, volejbal, badminton, výlet do Prahy. Vše je tak krásně bavilo. A dodnes baví.

Absolvovali na magisterském stupni v roce 2010, doteď jsou v častém kontaktu. Mohu jmenovat? Jirka, Nad'a, Gábina, Jitka, Hana, Iva, Pavlína, Renata, Marek, Míša G., Petr G., Katka, Pepa, Alena, Mirka, Irena, Gražyna, Romana, Míša S., Petr H., Markéta ... prostě „spolužáci“.

Moji milí, jsem ráda, že jsem také Vaše „spolužačka“. Děkuji.

Doufám, že jste tady i dnes a slavíte :-) Hynku, Viléme, Jarmilo!

Vaše Katka P.

Můj nezapomenutelný ročník

Na studijní oddělení OPF v Karviné jsem nastoupila v září 2001. Než jsem se stačila rozkoukat, svěřili mi studenty kombinované formy studia. Mezi těmi všemi ročníky mě nejvíc zaujal 2. ročník tehdy šestiletého magisterského studia, studijního oboru EKPO.

Již při samotném zápisu předmětů, který probíhal za mé přítomnosti v počítačové učebně, mě tento ročník velmi upoutal, pobavil, rozesmál a také dostal do rozpaků. :-) Proč???? Protože den před zápisem slavili Alešovy kulaté narozeniny. Atmosféra u zápisu byla velmi zajímavá. Studenti byli velmi rozverní, veselí a měli spousty otázek, na které jsem ani neuměla odpovědět. Bylo na nich znát, že se stále baví a já jako nováček jsem fakticky byla v rozpacích. V duchu jsem si řkala: „To bude ale partička“.

Postupem času jsem je v průběhu studia stále více poznávala a oni naopak zase poznávali a oťukávali mě. Ze studentů se stal velmi výborný a duchem opravdu silný ročník. Navzájem se podporovali, motivovali a dodávali si vzájemnou odvahu před

zkouškami a zápočtáky. Nakonec jen silné jádro ročníku vydrželo až do samotného konce studia, a to i přes tíhu mnohdy náročného studia. Najednou se blížil jejich vytoužený cíl: státnice a následné získání titulu Ing. Jejich titul jsme spolu řádně oslavili :-), a to na absolventském večírku konajícím se také v prostorách fakulty. Bylo báječně a neustále jsme dokola propěvovali: „Promovaní inženýři“.

Následně po promoci se promovaní inženýři a můj nezapomenutelný ročník rozprchl. Ale i přesto, že někteří z nich měli svůj směr nebo založili rodiny, si našli prostor, scházet se i mimo fakultu. Na jednu z akcí mě moji milí absolventi pozvali. Jak bylo??? Velmi úžasně. Jak jinak. :-) Kromě zábavy probíhaly sportovní i zážitkové aktivity např. hledání pokladů, výšlap na Lysou horu a jiné. Fakticky žádná nuda!!!!!!!

Na závěr bych chtěla dodat jediné: Aleši, Arture, Milane, Radano, Jindřichu, Heleno, Víťo, Dane a spol., díky za to, že jsem měla tu čest a obrovské štěstí poznat vás, tak úžasné studenty, na které JÁ NIKDY NEZAPO-MENU.....

Ingrid ze studijního :-)

Jak vzpomínají na fakultu její absolventi

OPF v praxi

Je fajn být absolventem OPF v Karviné. Vlastně je fajn být absolventem jakékoliv univerzity. Člověk má pocit, že se mu pootevřela vrátka do velkého světa zase o něco více. Tedy jen do té doby, než začnete dostávat záludné úkoly pro ekonomy.

Vidím to jako včera, kdy jsem přišla do zasedací místnosti jedné společnosti a čekala, co se bude dít. Co by? Normální přijímací pohovor. Až do chvíle, kdy jsem dostala praktický úkol. Vypočítat z hlavy prodejnost rakví pro další rok. Práce byla ve firmě, která neměla s pohřebnictvím nic společného. Ano, čtete správně. Jen tak, žádná vstupní data, žádná kalkulačka, jen Vaše hlava. V danou chvíli mě napadala pouze jedna myšlenka. Proč nás ve škole nikdo nenaučil počítat rakve? Bohužel.

Stejně jako mi nikdo nevysvětlil, co je to Bulharská konstanta. Dle mých kolegů stačí vynásobit číslo Bulharskou konstantou a máš výsledek, jaký potřebuješ. Jak jednoduché, že? :-). Škoda, že jsem to nevěděla už při písemce z Financí podniku. Třeba bych to zvládla hned na první pokus. Nebo alespoň pobavila Katedru financí.

Na druhou stranu Opéefka ze mě vychovala kreativního člověka a mistra v time managementu. Nejen, že už dnes umím počítat rakve a dosáhnout výsledku, který potřebuju, také neustále přejíždění mezi hlavní budovou, Vyhlídkou a dalšími, bylo nejlepším cvikem pro utužování řídičských schopností a využití času do poslední minuty. Můj Outlook dnes vypadá jako seznam do obchodu a statečně sbírám body za dopravní přestupky.

Takže vzhůru za dalšími cíli, protože život po absolvování Opéefky je dynamický.

Hana Tměj Biolková
absolventka studijního oboru EKPO, rok 2013
Project management office, Vítkovice STEEL, a.s.

Ohlédnutí za studiem

Nedávno jsem byla oslovena, abych trošku zavzpomínala na svá studentská léta strávená na OPF. „Vzpomínkové příspěvky“ píšou přece ti, kteří mají zajímavé, poutavé, neotřelé, hodnotné a ideálně také vtipné zážitky a zkušenosti. Ve svém příspěvku pak mohou uvádět příhody ze zahraničních cest a pobytů v rámci studia, líčí strastiplný život studenta na vysokoškolských kolejích nebo v podnájmu, popisují zábavné večery, noci a rána ve studentském klubu apod. Ale co já? Během studia jsem nevyužila možností Erasmu, do školy jsem dojížděla denně, tudíž jsem byla ochuzena o nutnost ubytování na kolejích. A studentský klub jsem za 5 let studia navštívila všeho všudy dvakrát. Nicméně i tak mám z dob studia mnoho zážitků, vzpomínek a hlavně dobrých kamarádů, kteří mi zůstali dodnes.

Zde je alespoň několik z nejsilnějších momentů, které mi za dobu mého studia v rámci oboru Marketing management v letech 2004-2009 utkvěly v hlavě:

- » Bx240127 – osobní číslo vryté do paměti podobně jako PIN kreditní karty nebo mobilního telefonu. Nyní, i po šesti letech od ukončení studia si jej vybavím stejně rychle jako své rodné číslo...
- » Zápis na rozvrh – jsou 3 hodiny ráno, před budovou OPF stojí početná skupina studentů, která se do otevření budovy rozroste o stovky lidí. Dnes budou probíhat zápisy na rozvrhové akce, lze je však provést pouze na fakultě ve dvou PC učebnách, neexistuje možnost zápisu z pohodlí domova. Kdo si dnes nesestaví dobrý rozvrh, bude celý semestr litovat. Po otevření vchodu zběsilý běh do učebny a rychlé přihlášení na počítač. Vyhrávají nejrychlejší jedinci, odměnou jim je ideálně sestavený rozvrh. S odstupem času úsměvná vzpomínka, v dané chvíli téměř boj o přežití...
- » „Mikro, Makro, Světovka“ a příklady s oblíbeným Vendelínem Větěvkou – na Vendelína Větěvku si v souvislosti s hodinami ekonomie vzpomenu pomalu dříve než na pány Keynesa, Smitha nebo Webera...
- » Tzv. deadline z předmětu Kvantitativní metody doc. Godulové – jeden test, na kterém závisí celé další studium...
- » Radost z každé vykonané zkoušky – pocit úlevy a zadostiučinění...
- » Večer před státnicemi – pocit beznaděje, ale i obrovská solidarita a pomoc spolužáků, které spojovala stejná obávaná událost...
- » Promoce – Velký sál zaplněný hrdými rodiči a prarodiči...

Kdo výše uvedené zažil, tomu nemusím dále popisovat.

Na závěr bych ráda uvedla jeden léty ověřený fakt, a to, že vystudování sebelepší školy nikomu nezajistí skvělou budoucnost ani kariéru. Za sebe však můžu s klidným svědomím říct, že studium na SU OPF bylo velice dobrým základem pro mé další kroky.

Marcela Brachaczková (rozená Moravcová)

absolventka studijního oboru Marketing a management,
rok 2007 SU OPF v Karviné

Kterak se mi OPFka vryla...

Když mě redakční rada požádala o pár vzpomínek do tohoto Bulletinu, dlouho se mi hlavou honilo mraky myšlenek a říkala jsem si, že není možné je shrnout v pár větách. Stále si to myslím. Naše fakulta mi otevřela cestu. Cestu k mnoha příležitostem. Možná i cestu k mému dnešnímu já.

Vystudovala jsem Marketing a management a mohu vlastně mluvit o splnění profesního snu, protože přesně v tomto oboru dnes pracuji. Musím konstatovat, že první roky právě v marketingu, mi nejčastěji v hlavě kolovala myšlenka, že půjdu a udělám revoluci a navrhnu změnu celého studijního oboru. Jenže pochopila jsem taky, že marketing je tak dynamická záležitost, že akreditační změny budou vždy notně pokulhávat před aktuálními potřebami znalostí a dovedností studentů. Ale vlastně i to byla příležitost k tomu posunout se dál, dovzdělat se, stále se učit. A pak jsem si taky uvědomila, že jsem šťastná, že jsem „tam“ byla...

- » Že mě to naučilo osamostatnit se, žít svůj pohodlný život studenta podle svých potřeb.

- » Že splnění těch potřeb stálo spoustu dřiny a práce.
- » Že mě to naučilo kormidlovat v složitém moři vztahů, jak s mými báječnými spolubydlícími na Kosmo-se, tak s veselou společností vedlejších pokojů, ale i s autoritami z řad vyučujících.
- » Že mi to umožnilo vycestovat a studovat v zahraničí, rozšířit mi tím obzory, znalosti a základnu nejen mezinárodních přátel.
- » Že mi to umožnilo s báječnou partou o kousek vypilovat můj sportovní neum, jak na windsurfingu, tak na lyžích.
- » Že mě to zocelilo, když o mně anonymy na Senátním webu šířily pomluvy (i když zocelení bylo vykoupeno mořem slz) v rámci mého krátkého působení.
- » Že jsem měla možnost potkat spoustu opravdových kapacit i pár nešťastných lidí, ale že všichni ti lidé jsou stále „jen“ lidé se svými radostmi i starostmi.
- » Že mám naprosto báječnou rodinu, která mě vždy podporovala a nechala mě, dokázat sobě i všem ostatním, že zdravotní potíže nejsou konec světa.
- » Že když projíždím Karvinou kolem budovy fakulty, i po deseti letech cítím určité chvění a cítím se být součástí toho všeho.

Mnoho z vás to neví, ale je to každý jeden z vás, kdo jste vytvořili v mém srdci pevnou vazbu k naší fakultě, na kterou vždy vzpomínám s láskou. Ono opravdu všechny mraky jednou odnese vítr v zapomnění a spousta sedí se pod vlivem času a vývoje změny na „modré nebe“.

Lenka Fejfarová

absolventka studijního oboru Marketing a management, rok 2006
ředitelka pro marketing a komunikaci ARIES, a.s.

Vzpomínám na řadu skvělých lidí

Psal se rok 1995 a já seděla na konci pr-
váku spolu s dalšími
vystresovanými spolužáky
na zkoušce z matematiky,
někteří poprvé, někteří
třeba už popáté, ale vždy
pod dozorem geniální paní
docentky Godulové. Na-
pět se dalo krájet, když
se najednou ozval ra-
dostný výkřik do té doby,
velmi přísné docentky se
slovy: „Tak máme prvního
absolventa!“ Až po něko-

lika letech (nejspíš až při vlastních státnicích) mi do-
šlo, jak významný to byl okamžik pro celou Opéefku.
V tu danou chvíli jsem si, asi jako většina přítomných,
řekla: „No tak jo, a co?“ Zkoušku jsem dala napopr-
vé, ale dodnes cítím do napětí kolem sebe a tu velmi
dlouhou řadu neúspěšných. Jak ubíhaly mé další roky
na škole, prostřídala se řada dalších učitelů a profeso-
rů, ale snad kromě tehdejšího děkana prof. Poloučka,
který mě velmi „dusil“ na financích, nikdo ve mně ne-
vyvolal takovou dávku stresu jako paní docentka, a to
ani o státnicích.

Velmi vzpomínám nejen na řadu skvělých lidí v čele
s prvním děkanem doc. Šustkem, ale i na přátele a ka-
marády, z nichž někteří jimi zůstali dodnes. Na stu-
dentský klub, na putování noční Karvinou, na skvělé
akce a kdo je zažil, bude souhlasit - ať už to byl „Čumu-
langsmos“ na kolejích Kosmos, „Karvinská dvanáctka“
nebo jiné. Nevím, zda dodnes něco z nich přežilo, byla
to velká pitka, ale také velká sranda, ale to ke studiu
zkrátka patří. Opéefka mi dala také mého životního
partnera, dnes již manžela Petra, s kterým vychová-
váme v Brandýse nad Labem 7letá dvojčata, čerstvě
pohlčená institucí zvanou „Škola“. Třeba také jednou
skončí na stejné
univerzitní půdě;
ale to uteče ješ-
tě hodně vody.
I když, před té-
měř 20 lety, při
nástupu na vyso-
kou školu, jsem
také nemyslela,
že někdy uteče
tolik vody. Chtěli
jsme být bezsta-
rošní a úspěšní,
samozřejmě po-

kud možno „zadarmo“. Bez starostí už dávno nejsme, zadarmo nám nikdo nic nedal, a jestli jsme úspěšní, to ať zhodnotí jiní, ale vzpomínky - ty nám nikdy nikdo nevezme.

Děkuji Opéefko, nebýt Tebe - můj život by byl úplně jiný a jsem šťastná za 5 společných let.

Iva Filípková (rozená Durčoková)

absolventka studijního oboru EKPO se specializací Finance a bankovníctví,
rok 1999

vedení neziskové organizace, Brandýský Matýsek, o.s.

Vybral jsem si tu pravou

Zvažování, zda jít studovat na OPF v Karvině u mě probíhalo tak, že jsem se rozhodoval, jestli jít na VŠB v Ostravě, kde jsem také uspěl v přijímacích zkouškách nebo na OPF v Karvině.

Rozhodl jsem se pro OPF, protože jsem si říkal, že je zde menší pravděpodobnost, že budu vyhozen. Můj plán vyšel - vyhozen jsem nebyl. :-)

Studoval jsem obor Systémové inženýrství a informatika, a přestože v současné době pracuji v oboru IT, velký vliv na mě měly i předměty z jiné oblasti. Zejména s radostí vzpomínám

na poutavé filosofické přednášky p. Dr. Fialy a diskuse na seminářích. Bylo to, jako bych se ocitl v jiném světě a bylo mi v něm dobře. Až poslední dobou zjišťuji, že ten svět byl mnohem reálnější, než jsem si tehdy

myslel. Pomohly mi přemýšlet o smyslu života a i když se značným odstupem - uvědomit si chyby, které jsem dělal a poučit se z nich. Takže tyto předměty mi daly základ, jak se ve světě orientovat a jakým způsobem přemýšlet o problémech. Tím nechci snižovat význam ostatních předmětů - ekonomických, finančních a z oblasti informatiky. Ale bez tohoto základu by jejich studium a uplatnění nemělo smysl.

A smysl ve věcech stále hledám. Ukončením studia učení neskončilo, jen získalo jiný rozměr a pokračuje dál.

Chtěl bych vyjádřit vděčnost za chvíle, kdy jsem s učiteli souhlasil, protože mě to naučilo souznění, za chvíle, kdy jsem s nimi nesouhlasil, protože mě to naučilo tvořit si vlastní názory, když jsem se nudil, protože mě to naučilo trpělivosti, když jsem měl tendence někým pohrdat, protože mě to naučilo respektovat názory druhých a nikoho neodsuzovat.

Přeji všem studentům i učitelům projít takové cesty, kterou si potřebují projít, ať už bude osud jejich i fakulty jakýkoli.

Libor Modrovský

absolvent studijního oboru Manažerská informatika, rok 2002
IT Consultant ve firmě Ahold

Opéefce děkuji za vzpomínky a zážitky

Jelikož jsem studovala Opéefku dálkově, budou mé zážitky spojené se studiem poněkud rozdílnější než ty, které zažívali (si odnesli?) klasičtí denní studenti. Naše návštěvy školy byly v případě studia méně časté, ovšem o to intenzivnější. V den, kdy jsem poprvé vstoupila do třídy mých budoucích kolegů, jsem měla velké očekávání související nejen se školou, ale především s tím, jaké místo si ve skupině nových studentů vytvořím. Vzpomínám si na to velmi živě. Do pěti minut jsem si vybrala kolegyni, která se mi zdála sympatická, a s touto skvělou bytostí jsme pak vítězně prošly celé Bc. studium. Už při druhém tutoriálu jsme začali vytvářet kompaktnější skupinku

a myslím, že neskončil ani první semestr a naše skvělé zdravé jádro bylo na světě. A mohu upřímně říci, že pokud bych se nestala členem této úderné jednotky, moje studium by bylo o hodně kostrbatější a pravděpodobně ne tak úspěšné.

Každá z kolegyně představovala jiné kvality a díky tomu jsme byly velmi všestranná a barvitá směs osobností. Neprobíhala zde jen výměna studijních informací, ale především vzájemná podpora a pochopení našich stávajících životních zkušeností. Vše bylo podbarveno skvělým smyslem pro humor a vzájemnou vstřícností. Pamatuji mnohé zkoušky, ze kterých jsem chtěla

na poslední chvíli vycouvat s pocitem čirého zoufalství, jak se takové kvantum látky můžu za dnešní noc naučit. Ale okamžitě jsem dostala radu, povzbuzení (?), že z boje se neutíká a zkouška je od slova zkusit. A kupodivu většinu těchto zkoušek jsem pak zvládla právě díky tomu, že mi mé kolegyně nedaly jinou možnost. Za což jim tímto velice děkuji. :-)

Jak jsem už uvedla, studium nebylo jen o vstřebávání informací, ale také o vzájemných sociálních kontaktech studentů a myslím, že ty naše byly opravdu výjimečné. Díky těmto 5 letům vzájemného obohacování se jsme se poznali a získali k sobě náklonnost, která se zúročila dále. Stále se setkáváme a vzpomínáme na naše skvělé kantory a zážitky, které jsme prožívali pod tlakem emocí a stresů z probdělých nocí, což byla primárně doba, kterou většina z nás využívala k intenzivnímu masírování mozkových buněk.

K našemu překvapení jsme díky studiu nezískali jen hlavu plnou křivek a konstant, ale především jsme se

zdokonalili ve schopnosti najít své meze a ty poté několikrát překročit. Naše zvýšené sebehodnocení nás utvrzovalo ve schopnostech přesvědčit státnicové komise, že naše znalosti jsou mnohem hlubší, než bývala skutečnost. Improvizace a někdy také imaginace nás provázela celé studium. Staly jsme se velmi kreativními ve vymýšlení míst, kam jsme umísťovali naše studijní pomůcky – taháky? To bych asi moc nepřipomínala. A i když jsme se občas museli poprat se svými puchanými nervy, myslím, že díky neustálému tlaku, který byl na nás vyvíjen, jsme vyšli posílení jak na duchu, tak v psychické odolnosti.

S láskou a úsměvem dodnes vzpomínáme na naše kantory, kteří nás inspirovali, a nebylo jich málo. Právě díky jejich zvýšené péči o nás „dálkaře“ jsme mohli školu dokončit. Nabízeli nám víkendové termíny zkoušek, doučování z předmětů, které se nešly jednoduše naučit samostudiem. Mnozí z nás během studia prožívali krize a chtěli školu ukončit, ale právě vyučující nás často přesvědčili o tom, že má smysl pokračovat. Nezapomenutelné výroky a historky, které jsme během těch let nasbírali, se opět znovu probírají na našich setkáních. Ty, které nebyly až tak pozitivní, jsme postupně vymazali a zůstaly jen ty krásné a humorné.

Díky Ti Opéefko za ta léta, které jsme prožili společně a získali tak zážitky a vzpomínky, na něž se nezapomíná. A všem Vám, kteří se chystají studovat, nebo studují a prožívají vzlety a pády, chci popřát štěstí a úspěch, v tom co děláte. Nezapomeňte, že vše co prožíváte, už prožili stovky a tisíce studentů před vámi. A až budete ve velkém světě – vzpomeňte si na svou Alma Mater.

Radka Unucková (rozená Žylová)

absolventka studijního oboru EKPO, rok 2010
SU OPF v Karviné, nyní na mateřské dovolené

Láska na první pohled existuje

Na OPF jsem studoval obor Marketing a po absolvování magisterského studia v roce 1999 jsem absolvoval civilní službu na katedře pro zahraniční styky pod vedením Jiřího Mezulánika a Aleny Rusinové. Pro mladší ročníky uvádím na vysvětlenou, že jsme byli jedni z posledních ročníků, které musely absolvovat povinnou vojenskou službu v trvání 1 roku, přičemž bylo možné odsloužit si místo klasické vojny tzv. civilní službu v délce trvání rok a půl.

Ačkoliv v roce 2000 byly již dávno v běhu programy, které vysílaly studenty fakulty do zahraničí (zejména Sokrates – Erasmus), zahraniční studenti na fakultu zatím nepřijížděli. V roce 2001 vypsaly katedry předměty v angličtině a na fakultu tehdy zavítali první dva studenti, Jani Niemelä a Jari Vasanoja z Finska. Kluky jsem dostal na starost já, zorganizoval jsem takzvaný „orientation week“, aby byli připraveni na strasti a slasti města Karviné.

Hned po jejich příletu jsem byl zaskočen otázkou, kolik zahraničních studentů přijelo na OPF na semestr. Chtěl jsem z toho nějak vybruslit, tak jsem jim řekl, že mám pro ně dvě zprávy, jednu dobrou a jednu špatnou. Ta špatná zní, že jsou tady sami. Abych odlehčil jejich šok, tak jsem jim řekl, že ta dobrá zpráva je, že jim alespoň žádný jiný cizinec nebude lézt do zelí při seznamování se s krásnými českými studentkami. V té chvíli jsem nevěděl, jak blízko pravdě jsem se dostal. Pravdě, že i během jednosemestrálních studijních pobytů může vzniknout láska tak pevná, že vyústí ve šťastnou rodinu a dvě děti.

Přináším vám formou rozhovoru příběh Janiho a Lenky, kterak na OPF k životnímu štěstí přišli :-)

Jani: Proč ses rozhodl jet na zahraniční studium a proč sis vybral OPF?

V první řadě jsem chtěl vycestovat a studovat v zahraničí. Chtěl jsem zkusit něco jiného, poznat úplně jinou zemi a Česká republika/Karviná mi na to připadaly exotické dost. Naše škola s OPF v té době navázaly spolupráci a otevřela se první studijní místa, využil jsem toho.

Jani: Jaký byl tvůj první pocit z Karviné a z OPF?

Úplně první dojem? Byl jsem zmatený. V životě jsem při ranní cestě autobusem neviděl tolik mužů s rozmazanou řasenkou pod očima, až později jsem se dozvěděl, že jde o místní horníky. Na OPF jsme se s Jarim cítili od počátku opravdu dobře, všichni nás tu vítali. Jako první zahraniční

studenti jsme byli v centru pozornosti, tak jsme si to tak trochu vychutnávali. Budova fakulty nám připadala obrovská a svým způsobem okázalá.

Jani: Jaké předměty jsi studoval, kde jsi bydlel? Neměl jsi v Karviné problém domluvit se anglicky?

Studoval jsem tu od všeho trochu, kurzy zahrnovaly předměty od marketingu, IT, přes makroekonomii po angličtinu. Studijní program byl v té době kombinací kurzů z různých oborů. Bydlel jsem na kolečkách Na Vyhlídce, což mělo jednu velkou výhodu. Byli jsme blízko Klubu. Anglicky jsem se domluvil pouze se studenty a lektory. Takže řešení bylo jasné – naučit se alespoň trochu česky!

Lenko: Jak ses s Janim seznámila?

V tvé kanceláři :-)

Na Katedře zahraničních styků jsem vypomáhala jako „pomědk“. Věděla jsem, že mají přicestovat dva zahraniční studenti a že je budu učit česky. Netušila jsem však, jak to bude s mojí v té době slabou angličtinou probíhat, připadalo mi to docela napínavé. O to napínavější to začalo být, když jsem Janiho v kanceláři poprvé potkala.

Jani a Lenko: Jak probíhal váš první společný semestr na OPF? Jaká byla na váš vztah reakce v okolí a u rodičů?

Lenka: Pro mě to byl určitě intenzivně prožitý semestr. :-) Vedle studia nová zkušenost s výukou češtiny, příležitost potkat studenty-cizince, práce na katedře. Jani bral češtinu hodně vážně, proto se asi naše skupinové oficiální lekce stávaly více a více individuálními a soukromými. Tak se stalo, že i náš vztah nabíral na intenzitě a studentský život byl o to veselejší. Okolí nám fandilo, nevzpomínám si na žádnou výraznou reakci. I rodiče náš vztah od začátku respektovali. Nejspíš se jim ulevilo, v té době jsem totiž vážně uvažovala o přerušení studia a cestování a práci v USA (což tenkrát začínalo být hodně módní). A tak místo za oceán jsem nakonec odcestovala „jen“ 2000 km na sever.

Jani: Jen doplním, že když mě rodiče v ČR navštívili, došlo i na setkání v Karviné s Lenkou. Reakce byla pozitivní.

Jani: Jak bys charakterizoval studenty OPF a vůbec Čechy jako takové? Co tě u nás zaujalo v pozitivním a negativním smyslu?

Studenty? Já jsem potkával jen hodně lidí v Klubu a na akcích. Ne, vážně! Studenti byli otevření, komunikativní, zvědaví, se zájmem učit se, poznávat. V té době z nich čísla chuť něco změnit. Co se týká Čechů obecně, mám pocit, že Češi si často stěžují a přitom si neuvědomují, co vlastně ve své zemi mají. Doporučil bych jim vyjet do zahraničí a zjistit, že např. systém vzdělávání, zdravotní péče je zde na vysoké úrovni.

Lenko: Co následovalo po tomto semestru? Vyjela jsi taky někam do zahraničí?

Po pracovních prázdninách mě čekal dobrodružný semestr ve Finsku, odjela jsem na stipendijní pobyt na Oulu Polytechnic, poznávat novou kulturu, zdokonalit se v angličtině. Zažila jsem úžasnou bílou zimu, potkala osobně „Joulupukki“ (finského Santa Clause), zamilovala si saunu, poznala nové mezinárodní kamarády, s některými z nich jsem dodnes v kontaktu. A náš vztah s Janim úspěšně pokračoval. A vydržel pak dvouleté střídavé odloučení, než jsem dokončila VŠ.

Lenko: A jací jsou Finové? Dovedla by sis představit žít natrvalo ve Finsku?

Jen potvrdím, co se o Finích povídá: jsou poctiví, upřímní, hrdí a nedávají na sobě znát své emoce (proto se nám zdají být odtažití).

Na druhou otázku odpovídám jasné „ano“, zejména po vlastní zkušenosti žít ve Finsku s rodinou. Prorodinná politika, více možností práce na částečný úvazek pro ženy, školství na výborné úrovni, minimální byrokracie, k tomu navíc bonus v podobě nádherné přírody a čerstvých ryb. Kdo by to nebral? Škoda jen, že je tam tak málo sluníčka a dlouhá zima.

Jak jste se rozhodovali, kde budete dále žít a pracovat? Kde všude jste žili a co dělali?

Lenka: Naše první rozhodování ulehčil Jani, byl z nás odvážnější a po studiích měl chuť odstěhovat se do Česka. Tak jsme se na pár let usadili v Praze, oba jsme se uplatnili ve svých vystudovaných oborech. Já jsem se přes zkušenosti v HR v Siemens a Letišti Praha nakonec dostala k vedení HR oddělení mezinárodní kartonáže Smurfit Kappa. Jani je od roku 2003 věrný jediné firmě, gigantu Nestlé. Nejprve coby Operations Manager v Accenture, jehož klientem Nestlé tenkrát bylo.

Další rozhodování přišlo v roce 2006, kdy Jani dostal nabídku pracovat pro Nestlé přímo v Kodani jako finanční manažer. Zvážili jsme možnosti a nakonec Jani odcestoval sám, dva roky jsme se vídali o víkendech, mezitím jsme se vzali. Když se pak v roce 2009 Janimu naskytla možnost pracovat v rámci firmy ve Finsku, odstěhovali jsme se tam už oba. Stejně bylo na čase založit rodinu. Narodila se nám dvě Čechofiňátka, Emma a Jonas.

Utekly tři roky ve Finsku, poté tři roky v Dánsku, Janiho totiž povolala centrála zpátky do Kodaně.

Já, abych se na mateřské nenudila, založila jsem obchůdek s interiérovými doplňky v místě, odkud pocházím, a na dálku podnikala. V Dánsku jsem se pak díky dětem aktivně zapojila do českého komunitního spolku a učila v české škole v Kodani. Práce

s předškolními dětmi mě natolik nadchla, že se o téma pedagogiky, zejména Montessori, zajímám více a nyní si doplňuji vzdělání ve výuce češtiny jako druhého jazyka.

Nakonec jste zpátky zakotvili v Praze, proč?

Protože je Jani součástí firemního programu „Talent Pool“, bylo mu vloni nabídnuto rozšířit si zkušenosti v zahraničí mimo nordický region. Z nabízených destinací na Ukrajině, v Africe nebo Dubaji nám Praha přišla nejsympatičtější. A tak jsme se ocitli zpátky v Česku.

Vypadá to, jakoby náš směr určovalo Nestlé. :-)

Byli jste od té doby spolu někdy na Moravě v Karviné, tam kde váš vztah začal?

Lenka: Ano, i když jen jednou, na jaře 2009. V Karviné jsme se sešli s kamarády z VŠ. Prošli jsme se centrem města, kolem fakulty a přitom vzpomínali. Pamatujeme si, že jsme docela dlouho hledali nekuřáckou restauraci,

to už s námi totiž byly děti kamarádů a my čekali první miminko.

Jaké je vaše doporučení mladým česko-zahraničním studentským párům, kteří nyní prožívají to co vy před 15 lety?

Lenka: Lásky na první pohled existuje! :-)

Jani: Neposlouchejte žádná doporučení, řiďte se vlastním citem a rozumem.

Kamil Rychlý

absolvent studijního oboru Marketing a management, rok 1999

Lenka Konšelová

studijní obor Sociální management, rok 2003, podniká v oboru MO/VO a výuky češtiny pro děti

Jani Niemelä

studoval na fakultě v letním semestru 2001

University of Applied Science, rok 2003, Business Controller v Nestlé Česko, s.r.o.

Mnohý ze studentů jiných vysokých škol by mohl namítat, že studium vysoké školy ekonomického zaměření v Karviné, která leží téměř „na konci světa“, nebude mít tolik pozitiv jako studium věhlasných škol v Praze, či kdekoli jinde. Opak je ovšem pravdou. Jedinečnost naší školy spočívá v její velkosti, učitelích, kteří na ní působí, a hlavně v jejich individuálním přístupu ke studentům, kdy student není brán jako číslo ve výkazu o zápočtech a zkouškách. Významnou úlohu hraje i nezanedbatelná možnost nejrůznějších oborů a specializací, výuka spousty cizích jazyků a možnost sportovního vyžití.

Pavel Machula

Almanach absolventů, rok 1998

Ráda si vzpomenu na lyžařské kurzy na Chopoku, kde jsem konečně zažila, co jsou to tvrdé vysokohorské podmínky. Stejně bylo nejlepší lyžování mimo vyznačené sjezdovky s panem Helešicem, kdy jsem si často říkala: „Hlavně to přežít!“ Vždyť extrém – to je něco pro mě. Aerobic s paní Helešicovou jsem si nenechala ujít už od 1. ročníku. I v tom posledním jsem stíhala náctiletým prvačkám.

Martina Kusová

Almanach absolventů, rok 2001

Zdá se mi, jako by to bylo včera, kdy jsem s ostatními prváky seděla ve Velkém sále na slavnostním zahájení. Všichni jsme tenkrát byli kapánek nervózní, ale plni očekávání. Nikdo z nás přesně nevěděl, do čeho jde. „Bude mě to tady bavit? Najdu si přátele? Zvládnu to? Byla to správná volba?“ – tyto a mnohé jiné otázky zajímaly určitě mnoho z nás. Nyní již znám odpovědi. Během studia na Obchodně podnikatelské fakultě jsem absolvovala stovky přednášek a seminářů, desítky zápočtů a zkoušek, získala jsem spoustu nových známých a pár skvělých přátel, pracovala jsem jako „pomůcka“ v Ústavu profesního poradenství OPF, zažila jsem spoustu legrace, trochu stresu, vypila jsem několik litrů kávy z automatu a snědla mnoho obědů v meze. Prožila jsem pět let, na které budu vždy ráda vzpomínat.

Dagmar Suchánková

Almanach absolventů, rok 2004

Dívám se na malé modré nic, ležící na stole, se zvláštním jménem Index. Důkaz o tom, že jsme prožili pět let života „tam v Karviné!“. Na první straně fotografie člověka, který mi někoho připomíná, ale přesně nevím koho. Na dalších listech pár zápisů a podpisů. Vypadá to jako památník sběratele podpisů slavných stars. Celou krásu ruší nejrůznější razítka, o jejichž významu ví jen sám sběratel. Tato unikátní

sbírka každého ze studentů OPF, podává důkaz o tom, že splnil a má nárok na tři písmena s tečkou před jménem.

Marcela Polášková

Almanach absolventů, rok 2006

Když se ohlednu zpátky, mohu s naprostou jistotou říci, že mě tato škola bavila. Samozřejmě, že nikdy nezapomenu na předměty jako je Matematika s paní doc. Gdulovou, či Ekonomické teorie s panem prof. Fuchsem, díky kterým jsem nemohla spát, nebo se naopak hrůzou ze spaní budila. To však ke studiu patří a každý z nás na některé předměty vzpomíná s větší či menší oblibou. Co mě však na škole nadchlo ze všeho nejvíce, byly sportovní kurzy. Zpočátku tomu tak, ale vůbec nebylo. Ačkoliv se sportu věnuji od malička, v úvodní hodině při slovech dr. Helešice, že každý kdo chce být magistrem, MUSÍ umět plavat, mi ztuhl úsměv na rtech. Strach neplynul z hodin plavání, ale z neuvěřitelné odhodlanosti vyučujících z nás dostat extrémní výsledky. Hodiny tělocviku jsem si nakonec natolik oblíbila, že jsem jim mnohdy věnovala více času než studiu samotnému.

Martina Kašpárková

Almanach absolventů, rok 2008

Sportu také jsme se věnovali

▲ Lyžařský kurz Malino Brdo

▲ Cyklistický kurz Jižní Čechy

▲ Vodácký kurz Slovensko

▲ Turistický kurz

▲ Lyžařský kurz Malino Brdo

▲ Chorvatsko

▲ Windsurfing kurz v Chorvatsku

▲ Lyžařský kurz Chopok

▲ Windsurfing kurz v Chorvatsku

▲ Zamykání Moravy

▲ Vysokohorská turistika Slovensko

▲ Lyžařský kurz Chopok

▲ Snowboardový kurz SKI Bílá

▲ Snowboardový kurz SKI Bílá

▲ Plavání

▲ Vodácký kurz

▲ Florbal

▲ Basketbal

▲ Turistika

▲ Zamykání Moravy

Zážitky ze studia v zahraničí

Když se řekne Belgie, napadne nás čokoláda, vafle, pivo a hranolky

Psalo se 16. září 2011 a my jsme se s mou dobrou kamarádkou vydaly na zajímavou a dobrodružnou cestu. Nebylo to tak dávno, co jsme se vrátily z léta za mořem, měly jsme jen pár dní na to překonat „jetlag“ a balily jsme opět kufry, tentokrát do „hlavní“ země Evropské unie, Belgie. Výběr mé prioritní zahraniční univerzity byl víceméně jasný, jako studentka Evropské integrace jsem ani na minutu nezaváhala a jako prioritní univerzitu č. 1 jsem zvolila Antverpskou univerzitu Lessius.

Když se řekne Belgie, většinu z nás jako první napadne čokoláda, vafle, pivo a hranolky. :-) Samozřejmě, že po příjezdu do našeho bytu (který jsme si musely sami nalézt, neboť Belgičané neznají pojem „koleje“) jsme šly ihned na procházku do města, kde jsme tyhle laskominy s chutí

ochutnaly. :-) Jo, belgické hranolky, po nich se mi stýská každý den. Co se týče belgického piva, jako zarytý milovník českého piva, nemohu na jeho adresu říct moc pozitivních věcí: má svou specifickou, častou sladkou chuť, ale i tak jsme vyzkoušely aspoň hrstku z těch zhruba tisíce druhů pív.

Naše univerzita nám ještě před zahájením výuky nachystala velmi zajímavý „Welcome Week“, který nám dal možnost blíže poznat samotné město Antverpy, ale zejména naše budoucí spolužáky. Je zajímavé sledovat, jak se ze začátku tvoří skupinky dle státní příslušnosti, ne jinak tomu bylo také u naší silné „české grupy“. V rámci uvítacího týdne jsme absolvovali okružní jízdu městem, výlet do hlavního města Bruselu, ale, co nás „dostalo“ úplně nejvíc, bylo uvítání na univerzitě, kde se mimo jiné servírovalo i šampaňské. :-) Po rozpačitých prvních poznávacích dnech nastal první školní den, kde nás přivítala naše oblíbená „silná“ Ilke. Musím přiznat, že náš studijní pobyt nebyl pořád jen o samých party apod., jak jsme slýchávali od ostatních spolužáků. Přichystali si pro nás docela slušnou dávku úkolů, což osobně nehodnotím negativně. Díky splněným zkouškám a sepsání „mini“ bakalářské práce jsem byla oceněna diplomem „European Business Studies“.

Jana Chylíková

absolventka studijního oboru Evropská integrace, rok 2012
Almanach absolventů 2011/2012

Semestr v Oulu

Víte, odkud pochází typický coca-colovský Santa?

Údajně z Finska, a má tam i svou vesnici. Můžete se s ním potkat a sdělit vaše vánoční přání, a to pouhých 200 km od města Oulu, ve kterém se nachází naše spřátelená univerzita. Santa není však to jediné, co v tomto krásném severském státě můžete objevit. Semestr pobytu strávený v Oulu byl totiž plný překvapení. S kamarádkou jsme se vydaly na cestu 6. ledna (opět Vánoce, ale jinde). Přiletěly jsme přímo do Oulu, kde je mezinárodní letiště, a díky tomu se tam dá lehce dostat i od nás. Již při výstupu z letadla nám bylo trochu chladno, ale čekalo nás další překvapení. Kufry nedorazily a venku bylo minus 35

stupňů. To ale nic nebylo, alespoň jsme měly zimní bundy od nás. Kdybyste viděli, v čem přijeli Portugalci a v čem chodili, než si koupili pořádné oblečení, tak by Vám jich bylo velmi líto. Tehdy bylo ve Finsku období stávek. Odboráři všech možných profesí se snažili urvat více peněz, stávkovali i přehazovači kufrů. Z tohoto důvodu jsme se jich dočkaly až o týden později. Na letišti nás čekal velmi příjemný Číňan jménem Xin Zhang, který nás doprovodil na koleje. Bydlení mi připomínalo trochu novější Kosmos, ale se saunou. Na kolejkách byli ubytováni především studenti z různých koutů světa, a tak bylo jednoduché seznámit se s různými kulturami na jednom místě. S Poláky jsme soutěžili, kdo umí lepší bramborové placky. Zda jsou lepší ty naše s česnekem, anebo ty jejich s cibulí. Také

jsme ochutnali například korejské speciality, ale i francouzské palačinky, které se mi tak, jako ty jejich, nikdy nepovedly. A protože jsem do Finska jela za studiem, neměla bych vynechat ani život studenta. Měli jsme na výběr z mnoha předmětů vyučovaných v angličtině, nechyběl ani kurz Finštiny. Musím podotknout, že tento jazyk má 14 pádů, takže nepatří k těm jednoduchým. Učitelé se snaží, aby studenti látku pochopili i z praktického hlediska.

Své vyprávění završím jednoduchým shrnutím. Čas strávený v Oulu byl jedno velké dobrodružství. Z pobytu jsme si všichni odnesli mnoho zážitků, a protože jsem byla obklopena báječnými lidmi, tak i přátelstvími, která trvají dodnes.

Lucie Tomanová

absolventka studijního oboru Finance, rok 2013
Almanach absolventů 2012/2013

Blondýna v Turecku

Nikdy nezapomenu na pocit „knedlíku“ v krku, když jsem přiletěla do Turecka a měla jsem mluvit anglicky. Angličtinu jsem tehdy znala jen z knih, a jakmile někdo promluvil, tak jsem se stáhla a nedokázala jsem říct ani slovo. V Turecku jsem byla odkázána jen sama na sebe a musela jsem mluvit a mluvit. Již po týdnu se vše obrátilo a cítila jsem se jako doma. Turci jsou velmi přátelští a ochotní se vším pomoci a poradit (možná to bylo také tím, že jsem blondýna). :-). Vyzvedli mě na letišti, ubytovali mě, ukázali mi okolí a zorganizovali pro mě „Welcome party“, kde jsem poprvé ochutnala jejich místní pivo (mimochodem - nic moc a jedna láhev stála kolem 100 Kč). Náplní mého programu bylo rozvíjet znalosti angličtiny studentů. Vždy jsme předem věděli, jaké téma s nimi máme řešit, poté jsme šli na oběd a po dobrém jídle jsme prezentovali své země. Studenti byli nadšení a pořád nás zvali někam na výlety, do hor, Istanbulu, na turecké masáže apod. Tento pobyt mě hodně ovlivnil a změnil. Změnil mi pohled na země vyznávající určité náboženství a pohled na to, co studentská organizace AIESEC dělá. Získala jsem spoustu přátel a kontaktů, neustále mě zvou kamarádi do svých domů v Mexiku, Hong Kongu, Maroku a jinde a především mám pěkný řádek zahraniční zkušenosti ve svém CV a samozřejmě výrazné zlepšení své úrovně angličtiny.

Adéla Chromčáková

absolventka studijního oboru Marketing
a management, rok 2015
Almanach absolventů 2014/2015

Tere! Ahoj!

Právě se balím na týdenní návštěvu Ruska. Čeká mě Petrohrad a Moskva, neskutečně se těším. Počasí nám moc nepřeje, tak nás snad zimní oblečení zachrání. Jenom, co se dobalím, tak si jdeme užít „Estonian evening“, což znamená spoustu estonského jídla, estonská kultura a nějakému tomu národnímu tanci se zřejmě taky nevyhneme. Ano, můj nynější půlroční domov je v Tartu (druhé největší město Estonska).

Ale abyste si udělali obrázek o tom, jak vypadá takový život Erasmáků, řeknu vám, jak jsem prožila svých prvních šest týdnů. Nevím, čím začít, tak to vezmeme od prvních dnů v Tartu. Byly slunečné a úžasné. Abych nezapomněla, tak jsou zde se mnou i další dva studenti naší univerzity (Jarda Černý a Barča Zajíčková). Společně jsme prozkoumali město, které je rozlohou větší než Karviná a má toho spoustu, co nabídnout – od rozlehlých pláží a parků, přes malou “Stodolní” (tak jsme pojmenovali místní ulici s bary a hospůdkami), nákupních center, výborných restaurací až po sportovní areály. Prokousala jsme se přes přípravný týden, koupila gumáky, vyřídila estonskou občanku a vydala se po krásách Estonska. Podívala jsem se do hlavního města Talin, k jezeru Peipsy a do městečka Viljandi. Čeká mě Petrohrad, Moskva, Stockholm, ostrov Saaremaa, 3 dny na lodi spolu s dalšími 2000 studenty z celého světa (asi si dokážete představit, co nás čeká) a Riga. Samozřejmě to není vše, zbytek naplánujeme později.

Pokud si myslíte, že Erasmus je jedna velká party, nekonečné objevování a cestování a půl roku ve společnosti lidí z celého světa, tak ano, máte pravdu. Studium už je jen třešničkou na dortu. Školní systém se zde trochu liší a má co nabídnout. Upozorňuji, že požadavky na studium jsou zde vyšší, vše je samozřejmě v angličtině, kdo si libujete v ruštině nebo estonštině, tak si můžete vybrat předměty i v těchto jazycích. Ale není se čeho bát, učitelé jsou zde velmi vstřícní a ve všem se snaží vyhovět a pomoci. Jelikož zde nyní studují studenti ze 46 zemí světa, máte o zajímavou společnost postaráno. Já bydlím například na kolejkách společně s Australankou, Holandankou, Ukrajinkou a dvěma Číňankami. Součástí naší univerzity je i studentská organizace ESN (Erasmus student network), která organizuje každý týden různé tematické večery a party. A pokud neholdujete těmto větším akcím, stačí, když si vyjdete na naši malou Stodolní, kde je každý večer živo a živo bude, dokud nedojdou studentům peníze z grantu.

Jana Mikešková

absolventka studijního oboru Veřejná ekonomika a správa, rok 2015

▲ Zahraniční studenti při návštěvě Kroměříže

▲ Zahraniční studenti na hranicích s Polskem

▲ Zahraniční studenti

▲ Zahraniční studenti při návštěvě Hyundai

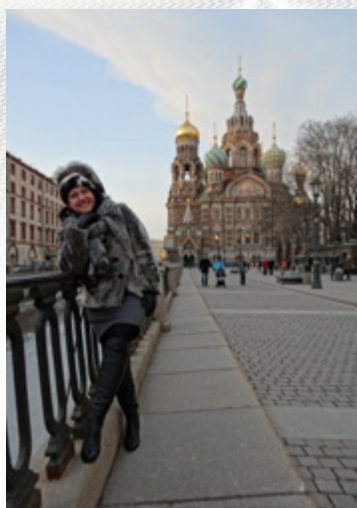
▲ Vzpomínky na studium v Německu

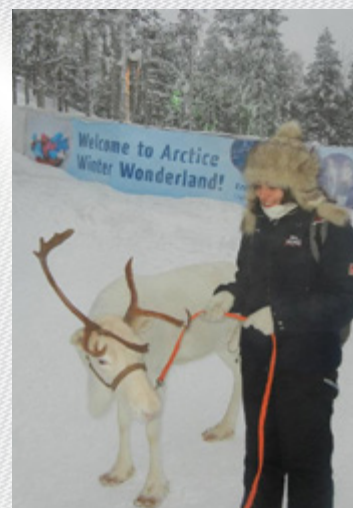
▲ Vzpomínky na studium v Německu

▲ V květnu 2008 přijel na fakultu spolu s dalšími zahraničními studenty také Kentaro Sasaki z Tokia. Začátky byly pro Kentara velmi krušné. Nikdy nezapomenu na to, jak rozkvetly sakury podél cesty u fakulty a on přiběhl nadšený, že se cítí jako doma. Anna Vaverová (rozená Hajdíková)

▲ Před kostelem Spasitele za prolitou krev, Rusko

▲ Finsko

▲ S Erasmákama v Římě

▲ 渋谷 = しぶや = Shibuya (Japonsko)

Život na kolejích

Je až k nevíře, jak rychle studentský život utekl

Zdá se to být celkem nedávno, ale když jsem začal onehdy počítat dobu, která uplynula od mého nástupu na Obchodně podnikatelskou fakultu v Karviné, s udivením jsem zjistil, že od tohoto okamžiku mě dělí neuvěřitelných 18 let. Volba při rozhodování jestli jít na Ekonomickou fakultu VŠB nebo na mojí dnešní Alma mater byla vcelku jasná – jednak z důvodu pozitivního prvního dojmu, jednak profesionálně zvládnutého přijímacího řízení či slušně vybaveného bufetu, kde nechyběl můj oblíbený vajíčkový salát. Pln očekávání jsem byl ohledně mnoha legendami opředeného bydlení na kolejích, které bylo v té době navíc jedinou alternativou dlouhodobějšího bydlení v Karviné. Jako všichni ostatní prváci jsem byl ubytován na koleji Na Vyhliďce, která dříve sloužila jako internátní ubytování pro přespolní studenty učiliště.

dobíhat, což bylo obzvlášť náročné po probdělé noci a s žaludkem rozhozeným z přemíry alkoholu.

Další alternativou, jak se dostat na fakultu, byla pěší chůze. Po jistém tréninku a hledání zkratk se podařilo stlačit dobu chůze na cca 25 minut. Při vzpomínkách na úvodní semestr si nelze nevzpomenout na kolejní stravu – jakožto typické dítě Husákovy éry jsem s nadšením uvítal exkluzivní nabídku večeří v kolejní jídelně v podobě legendární syrové jehly či smažáku s hranolky a tatarkou. Ne a ne se tohoto jídla nabažit, až se mi z toho jedno podzimní odpoledne udělalo špatně a od té doby jsem nemohl vidět smažák minimálně 5 let.

Nastal tak tedy čas na první kulinářské experimenty ve společné kuchyňce. Co se týče zábavy, jež ke studentskému životu neodmyslitelně patří, tehdejší Karviná nabízela studentům poměrně málo možností bavit se déle do noci, většina místních restauračních zařízení měla otevřeno max. do 23 hodin. Naštěstí se v průběhu semestru otevřel Na Vyhliďce studentský klub, který se stal po dobu mých pěti let strávených na kolejích doslova legendou. Otevřený skoro každý všední den do ranních hodin nabízel nejen alko a nealko nápoje za příznivé ceny, ale také možnosti zábavy v podobě hudebních produkcí, kulečnicku či stolního fotbalu. Zatímco středy byli tzv. seznamovací s určitým tematickým zaměřením typu Beach Party, Travesty Party či Pyžamo Party a klub většinou praskal ve švech. Ostatní dny sloužily spíše k poklidnému posezení u piva, hraní karet, kulečnicku či sledování filmů na VHS kazetách. Jak už tomu bývá, ne vždy se toto studentské řádění obešlo bez škod na majetku nebo spuštěného požárního alarmu, ale to už asi k bezstarostnému studentskému životu patří. Je až k nevíře, jak rychle studentský život utekl a myslím, že nebudu mluvit jenom za sebe, když řeknu, že to byla nejlepší léta života.

Nutno dodat, že pokoje byly vybaveny novým nábytkem a společné WC, sprchy a kuchyňka nám nepřišly nijak zvláštní, což by v dnešní době takové mase studentů už asi nevyhovovalo. A nutno dodat, že i kdybych měl možnost volby, tak bych volil stejně (nic proti Kosmosu, ale Vyhlička je prostě Vyhlička). Naprosto jedinečná byla celková atmosféra na kolejích, jež by se dala charakterizovat tak, že jsme byli všichni „kolejníci“ v podstatě jako jedna velká rodina.

Trochu problematické se ze začátku jevila přeprava místní MHD na hlavní budovu fakulty, která docela vážla, obzvlášť tehdy, kdy se 100 kolejníků z Vyhličky rozhodlo jet na ranní přednášku prof. Balhara z Mikroekonomie – kdo přišel na zastávku pozdě, tak se zkrátka do něj nevezl. Další zastávky autobus už jen projížděl, což nesli dost těžce místní důchodci jedoucí do města pro léky. Při průjezdu busu okolo zastávky mávali francouzskými holemi, avšak marně, nebylo už místo. Proto byly následně přidány speciální posilové spoje pouze pro studenty. Tím však všechny problémy neskončily – skoro každý kolejník musel občas bus

Michal Tvrdoň, proděkan pro zahraniční styky,
Katedra ekonomie a veřejné správy

Odzkoušet si život na koleji, je zkušenost k nezaplacení

Každý o tom slyší v seriálech, filmech, od kamarádů a známých, ale prožít si na vlastní kůži a odzkoušet si život na koleji, je zkušenost k nezaplacení. Je to jako představit si že roztáhnete svá mladá ptáččí křídélka z rodinného hnízda a začnete se starat sami o sebe, jednou za víkend zavítáte domů, pozdravíte se s rodinkou, sníte jim veškeré zásoby jídla, zbytky zabalíte do batohu a hurá zpět za kolejním životem. Každému chvíli trvá, než se v novém prostředí rozkouká, zorientuje a adaptuje se na něj, ale po pár dnech či týdnech, skoro každý zapomene, že si ze začátku připadal jako Alenka, když padala králíci norou. Po navykunutí si na zdejší prostředí a lidi začne váš den probíhat v duchu zjeté rutiny a ani nepomyslíte na svoje chabé začátky. Běžný týden probíhá u každého jinak, ale v podstatě se střídá pár základních prvků. Ranní probuzení, ale není kam spěchat, několik hodin spánku po předchozí probdělé noci, kdy z postele všichni vylézají ještě společensky unaveni s kapkou ranní nevolnosti. Následně nějaká ta snídaně ve stylu puttanesca (co dům/kolej dal/a) a pak zvesela do školy. Škola je velmi užitečným místem ke konzultaci předešlé noci s ostatními spolubydlícími a sousedy, detailnímu rozebrání všech zážitků, a když už se nám podaří ve škole vystřízlivět a důsledně se probrat vracíme se zpět na ubytovny (pro některé z nás pohodlnější než hotelové apartmá). Večer je pak na plánu nějaký ten klub nebo hospůdka, kde strávit další příjemný večer. Abych parafrázoval svého známého „Když někdo pije 5 let, stane se z něj alkoholik, ale pokud někdo pije 5 let na vysoké, stane se z něj inženýr“.

Ovšem ne každý dává přednost typickému studentskému životu a nakládání mozku do zavařeniny. Koho nebaví tenhle typ života, má plno příležitostí k realizaci vlastních nápadů. Poctiví čtenáři si mohou kdykoliv odskočit do studovny a strávit celý den studiem, nebo posezením na internetu. Kdo naopak preferuje zdravý životní styl, má možnost ukázat se v kolejní lize, ať už jde o florbal, fotbal, nebo házenou. Ale stejně tak je k dispozici i plně vybavená a naprosto funkční posilovna. Jak říkám, každý si na koleji může najít vlastní vyžití, je jich více než dostatek, záleží pouze na výběru. Skvělá kolejní léta mého života.

Stanislav Blažek

student oboru Ekonomika podnikání v obchodě a službách

▲ Menza

▲ Bufet

▲ Menza

Poděkování na závěr

Jsem bývalá studentka fakulty, obor Marketing a management. Letos jsem úspěšně získala titul bakalář. Chtěla jsem alespoň tímto způsobem poděkovat fakultě za krásné roky studia. Celé roky jsem se těšila, až budu moci tento e-mail zaslat, potěšit a třeba i navrhnout lepší řešení pro chod fakulty. Moc se mi na OPéeFce líbilo a jsem ráda, že jsem mohla poznat jak studenty, kterých nebylo opravdu málo, tak i pracovníky fakulty. Všichni byli moc fajn, ochotní a vstřícní. Když jsem nedávno hovořila s kamarádem, který absolvoval úspěšně navazující studium na fakultě před pěti lety, vykládala jsem mu, co se všechno za ty léta změnilo. Byl opravdu překvapen a zároveň zklamán, že tyto kvetoucí léta fakulty nemohl zažít. Měl rád studium, a ač byl opravdu dobrým studentem (u zkoušky „B“ nebyl pro něho úspěch), tak neležel pouze ve skriptech, ale rád se bavil. Rád dělal aktivity navíc, ať zábavné či studijní. V té době, ale tolik možností neměl, a proto když jsem mu hovořila o nových aktivitách fakulty, novém vedení, byl ohromen a překvapen.

Tímto chci říci, že se studium na fakultě stalo i zábavným a fádnost či nudnost šla stranou. Tento pozitivní krok k lepšímu ocenili všichni, zavládla lepší atmosféra. Jak u pracovníků, tak i u studentů. Ano, jsou hranice, které jsou předem dané a stanovené. Ale ty, dle mého názoru, nebyly nikdy překročeny. Byla jsem posledním ročníkem, pro které platila stará akreditace. Nevím, jak je tomu dnes. Jen jsem chtěla podotknout, že pro nás stará akreditace byla noční můrou. A to především když nastal termín zápisu nových předmětů. Tento den, byl pro nás více stresujícím, než všechny zkoušky, které jsme během studia museli absolvovat. Starší ročníky posbírali během jednoho dne všechny předměty a snažili si přivydělat nějaké korunky navíc nebo přijít k jiným benefitům. Tohle jsem absolutně nechtěla podporovat a tak se z jednoho semestru pro mě stalo

utrpení. Sedmnáct předmětů a práce při škole, nebylo to vůbec pěkné období. A popravdě, kdybych neměla pozitivní lidi kolem, tehdy bych to vzdala. Myslíte, že jsem byla jediná? Myslím, že není třeba odpovídat. Tak pevně doufám, že spuštění systému už dnes není «zmáčknutí tlačítka» START a paní Valentíny (která je pro studenty bůh, díky její ochotě) zavalená neko-nečně mnoho e-maily a telefonáty denně.

Dále bych snad jen děkovala za krásné ukončení studia - Promoce. Z jiných VŠ jsem se dozvěděla, že taláry jsou hrazeny ne zrovna malými částkami. Fotografie a profi videa jsou taktéž finančně náročné. A my? My jsme měli to štěstí, že jsme nemuseli nic hradit. Což je velká konkurenční výhoda, která je v podstatě bezpředmětná pro prváky, kteří se někdy až tak daleko ani nedostanou. Ale my, kteří jsme absolvovali, vám mnohokrát děkujeme.

Také bych ráda poděkovala za to, že kredity z úspěšně složených zkoušek, byly spravedlivě dávány. U konkurenčních VŠ jsou rozdávány pouze za účast. A co si odnesou? Nic. Myslím, že dál bych mohla zmiňovat x akcí na které se fakulta podílela a vymýšlela. Ale třeba vám přijde jiný děkovný a podporující e-mail a budete v jiných oblastech podpoření.

Ráda bych všem zaměstnancům Slezské univerzity v Opavě, Obchodně podnikatelské fakulty v Karvině chtěla popřát do budoucna mnoho elánu k pozitivním krokům, mnoho úsměvů na chodbách, mnoho zábavných akcí a dobře strážných informací, mnoho usměvavých a chytrých studentů, mnoho názorů, které se nebojíte říci a hlavně mnoho zdraví, které se nedá zaplatit ani ukrást!!!

S přáním pěkného dne i těch nadcházejících

Markéta Wenglorzová

Absolventka studijního oboru Marketing a management, rok 2015

A na konec to nejlepší...

▲ Majáles

▲ Majáles

▲ Travești party

▲ Travești party

▲ Travești party

▲ Karneval v klubu

▲ Beach party

▲ Karneval v klubu

▲ Halloween party

▲ Bubu show

Vydala Slezská univerzita v Opavě, Obchodně podnikatelská fakulta v Karviné
listopad 2015

Fotografie vybrány z archivu fakulty

Slezská univerzita v Opavě, Obchodně podnikatelská fakulta v Karviné

Univerzitní náměstí 1934/3, 733 40 Karviná

tel.: 596 398 111, e-mail: dekanat@opf.slu.cz, www.opf.slu.cz

Tento časopis neprošel jazykovou úpravou

